

UZASADNIENIE

Przed odniesieniem się do zarzutów apelacyjnych Sąd Apelacyjny w Poznaniu pragnie zaznaczyć, że odstąpił w niniejszej sprawie od sporządzenia niniejszego uzasadnienia na formularzu UK 2, chociaż taki obowiązek wynika z treści art.99a § 1 kpk, albowiem zastosowanie tego formularza, którego treść została ustalona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U. z 2019r. poz. 2349), jako dokumentu, w którym miałyby się wykazać zrealizowanie obowiązku wynikającego z art.457 § 3 kpk w zw. z art.433 § 1 i 2 kpk, naruszałoby prawo stron do rzetelnego procesu w kontekście art.6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (art.91 ust. 2 Konstytucji RP). Decyzję taką podjęto mając na uwadze prawo stron, sądu kasacyjnego i sądu I instancji do dogłębnego poznania toku rozumowania sądu odwoławczego. Jest to wartość nieporównywalnie wyższa od specyficznie pojmowanej chęci ułatwienia pracy sędziemu sporządzającemu uzasadnienie wyroku

z zastosowaniem dyrektywy „zwięzłości” wyводу, niestety bez dbałości

o kryterium jego jakości (vide: s.52 uzasadnienia rządowego projektu ustawy do noweli z 19.07.2019r., Mierzwińska-Lorencka J. w Kodeks postępowania karnego. Komentarz do nowelizacji 2019 teza 1 do art.99a, publ. WKP, 2020). W tym zakresie kierowano się też wytycznymi zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...)(...), w którym stanowczo i kategorycznie podkreślono, że rzeczą każdego sądu odwoławczego,

w ramach obowiązku wynikającego z treści art.457 § 3 kpk w zw. z art.433 § 1 i 2 kpk, jest przeprowadzenie w konkretnej sprawie oceny, czy może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2 (art.99a § 1 kpk) w taki sposób, który zagwarantuje stronie prawo do rzetelnego procesu odwoławczego a więc rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji strony

i przedstawienia takiej oceny właśnie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego. Ocena taka została wykonana i doprowadziła do jednoznacznego stwierdzenia, że rzetelne wykonanie ustawowego obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie przy wykorzystaniu ww. formularza nie jest możliwe. Sąd odwoławczy w pełni podziela przy tym wyrażone w cyt. wyroku stanowisko zgodnie z którym, na tle wymogów co do sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego przyjęto, iż: „Z treści art.6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. - zwanej dalej Konwencją) standard rzetelnego procesu obejmuje także postępowanie odwoławcze, a jednym z wyznaczników tego standardu jest wyraźne wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc takie odniesienie się do argumentacji stron, które gwarantuje stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji (vide: H. przeciwko G. - wyrok z(...),(...) w:

M. A. N.: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Z. 2001, s. 477). Wprawdzie w orzecznictwie strasburskim nie ma wypracowanych kryteriów jakimi winno cechować się uzasadnienie sądu (...) ale akcentuje się, że obowiązek uzasadnienia i jego zakres - także jeśli chodzi o szczegółowość - może różnić się w zależności od charakteru decyzji

i okoliczności konkretnej sprawy (vide: G. przeciwko G.- wyrok

z (...) r., (...) 1997-III, w: M. A. N., op. cit., s. 593; H. przeciwko F.- wyrok z (...), (...) 1998-I w: M. A. N., op. cit., s. 622-623; a także P. przeciwko F.- wyrok z (...), Wielka Izba, skarga nr (...) w: M. A. N.: Nowy Europejski Trybunał Praw Człowieka, wybór orzeczeń 1999-2004, Z. 2005, s.687-688). Podkreśla się jednak, że zrealizowanie obowiązku ujętego w treści art.6 ust. 1 Konwencji wymaga odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego - na tle konkretnej sprawy - argumentu, a zatem brak odniesienia do takiej argumentacji (np. zupełne przemilczenie istotnej kwestii) stanowi

o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (vide: R. T. przeciwko H.- wyrok z (...).r., (...), w: M. A. N.: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Z. 2001, s. 515-516 -por. np. wyroki SN: z dnia 16 stycznia 2007 r., V KK 328/06; z dnia

24 czerwca 2009 r., IV KK 28/09, OSNKW 2009, z. 11, poz. 97; z dnia

6 kwietnia 2011 r. V KK 368/10; z dnia 10 kwietnia 2014 r., III KK 385/13). Wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo - strona

Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego (vide: P. Hofmański (w:) Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz, tom I, red. L. Garlicki, Warszawa 2010, s. 305-306). Z orzecznictwa (...) wynika, że jakość uzasadnienia orzeczenia jest oceniana przez Trybunał właśnie przez pryzmat tego, na ile umożliwiło ono stronie zrealizowanie jej prawa dostępu do apelacyjnego etapu postępowania (vide: wyroki: z dnia

(...)r. w sprawie N.A. przeciwko N., skarga nr (...), § 63; z dnia (...)r. w sprawie C. i B. przeciwko S., skargi nr (...) i (...), § 40). Aby nie doszło do naruszenia prawa do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzeczenia (...), zwłaszcza, że w systemie prawa polskiego istnieje jeszcze nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art.433 § 1 i 2 kpk w zw. z art.457 § 3 kpk), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego. Nie inaczej jakość uzasadnienia orzeczenia sądowego postrzega Trybunał Konstytucyjny na tle art.45 ust. 1 Konstytucji RP. Przyjmuje bowiem, że uzasadnianie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podkreśla

że uzasadnienie orzeczenia jest podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (vide: wyrok TK z dnia (...), (...), (...), Nr 1, poz. 2, teza 4.3. uzasadnienia). Zatem na gruncie prawa do rzetelnego procesu (w tym procesu odwoławczego), tak w ujęciu konwencyjnym (art.6 ust. 1 EKPC), jak i w ujęciu standardu konstytucyjnego (art.45 ust. 1 Konstytucji RP), jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem tego prawa. Wprowadzenie do systemu procesowego formularzy uzasadnień (art.99a § 1 kpk) i nakazanie obligatoryjnego z niego korzystania, jest bezspornie krokiem, który nie daje właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania wskazanego powyżej standardu. Zresztą ostatnie wprowadzone przedsięwzięcia legislacyjne (odnośnie przepisu art.424 § 1 kpk – „zwięzłe wskazania”; art.455a kpk i art.537a kpk) wskazują wprost, że ustawodawca nie przykłada, niestety, istotnej wagi dla uzasadnienia wyroku sądu pierwszej, jak drugiej instancji. Każde uzasadnienie ze swojej natury jest bowiem inne, zwłaszcza gdy spojrzeć na uzasadnienie sądu odwoławczego, które ma odnosić się co do zasady do zarzutów apelacji i jej wniosków. Niejednokrotnie zarzuty ujęte w części wstępnej w ogóle nie przystają do argumentacji tych zarzutów, która to argumentacja zawarta jest

w uzasadnieniu apelacji. Zarzuty niejednokrotnie wykluczają się od strony formalnoprawnej, są ze sobą sprzeczne, i nie dotyczy to tzw. zarzutów alternatywnych (zarzutów postawionych na wypadek nieuwzględniania innych zarzutów, zarzutów bardziej doniosłych lub dalej idących). Nie są przecież także sporadyczne sytuacje, gdy formuła zarzutów jest mieszana, albo wprost oderwana od wskazanej podstawy odwoławczej. Często także dopiero

w uzasadnieniu apelacji jest sformułowane uchybienie, które nie ma formalnego obrazu w treści zarzutu zawartego w części wstępnej apelacji,

a które to jednak uchybienie musi być przedmiotem wypowiedzi sądu odwoławczego, albowiem przedmiotem oceny jest cały środek odwoławczy. Jest to zresztą zrozumiałe, skoro sama apelacja sporządzona jest w różny sposób i nie na formularzu. Jeśli do tego dodać, że niekiedy nie ma merytorycznej możliwości odnoszenia się do niektórych zarzutów (są one bezprzedmiotowe, w układzie uwzględnienia innych - dalej idących), a nawet do niektórych apelacji (np. apelacja od kary na niekorzyść przy tym, gdy uwzględniono zarzuty apelacji na korzyść, które skutkowały zmianą wyroku przez uniewinnienie lub umorzenie postępowania), to formularz UK 2 nie daje możliwości do wskazania, że takie zarzuty lub nawet apelacja - nie są rozpoznawane (stanowisko sądu odwoławczego w miejscach formularza jest zawsze merytoryczne; zarzut zasadny, częściowo zasadny, niezasadny - rubryka 3). Nie będzie takim miejscem - do takich stwierdzeń - także rubryka 5.4 (inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku), albowiem wyrok nie będzie ich zawierał (takich stwierdzeń) [...] W układzie, w którym sąd ad quem uzna,

że nie jest możliwe – jak w realiach niniejszej sprawy – dotrzymanie konwencyjnego standardu rzetelnego procesu, to jest obowiązany do zastosowania art.91 ust. 2 Konstytucji RP i odmowy sporządzenia uzasadnienia na formularzu, którego wymóg wynika z zapisu ustawy procesowej. Taki sposób postępowania wynika wprost z postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia(...)w sprawie

(...) ((...)). Trybunał Konstytucyjny wskazał bowiem, że: „Uznanie, iż w razie konfliktu normy prawa krajowego z normą prawa wspólnotowego pierwszeństwo stosowania przysługuje tej ostatniej, prowadzi do wniosku, że w analizowanym

wypadku zależność wymagana przez art.193 Konstytucji nie wystąpi. O rozwiązaniu takiej kolizji sąd stosujący prawo rozstrzyga samodzielnie”; i dalej – „sądy krajowe mają też prawo i obowiązek odmówienia zastosowania normy krajowej, jeżeli koliduje ona z normami prawa wspólnotowego. Sąd krajowy nie orzeka w takim wypadku o uchyleniu normy prawa krajowego, lecz tylko odmawia jej zastosowania w takim zakresie, w jakim jest on obowiązany do dania pierwszeństwa normie prawa wspólnotowego.” W końcowym fragmencie postanowienia wspomniany organ wskazał, że: „...należy uznać brak konieczności zwracania się do TK z pytaniami prawnymi dotyczącym zgodności prawa krajowego z prawem wspólnotowym - nawet w sytuacji gdy sąd zamierza odmówić zastosowania ustawy krajowej. Problem rozwiązywania kolizji z ustawami krajowymi pozostaje więc w zasadzie poza zainteresowaniem TK. O tym, czy ustawa koliduje z prawem wspólnotowym, rozstrzygać będą bowiem Sąd Najwyższy, sądy administracyjne i sądy powszechne, a o tym, co znaczą normy prawa wspólnotowego, rozstrzygać będzie ETS, wydając orzeczenia wstępne...” oraz „w szczególnej sytuacji kolizji ustawy z prawem wspólnotowym uprawnienie sądu do zadania pytania prawnego zostaje

w pewnym sensie ograniczone ze względu na regułę kolizyjną zawartą w art.91 ust. 2 Konstytucji oraz zasady stosowania prawa wspólnotowego, przede wszystkim zasadę bezpośredniego stosowania prawa wspólnotowego w wypadku kolizji z ustawą.” Kierując się zatem wyżej przedstawionymi poglądami oraz mając na uwadze stanowisko TK wyrażone w sprawie (...), Sąd stwierdził, że w tej sprawie, z uwagi na treść apelacji, formułę zarzutów, sporządzenie uzasadnienia na formularzu - zgodnie z treścią art.99a § 1 kpk - stanowiłoby o naruszeniu art.6 ust. 1 EKPC, co nakazuje odmowę zastosowania tego przepisu ustawowego.

* * * * *

M. A., P. A. (1), S. D. (1), S. F., J. J. (1) i A. L. (1) stanęli przed Sądem Okręgowym w Poznaniu oskarżeni o popełnienie szeregu przestępstw, a mianowicie o to, że :

1. **M. A. :**

I. w dniu (...) roku w P. działając w zamiarze aby J. J. (1), S. F. i P. A. (1), działający wbrew przepisom ustawy, uczestniczyli w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze netto 5.179,36 grama oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto 22.381,82 grama i tabletek ekstazy w ilości 110 sztuk o wadze netto 43.95 grama, pomógł wyżej wymienionym w ten sposób, iż udostępnił im narzędzia służące do mieszania substancji zwiększającej objętość z narkotykami w postaci marihuany oraz amfetaminy,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w dniu (...) roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1) przechowywał przedmioty w postaci: prętów na metalowej podstawie – sztuk 7, „reaktorów” – sztuk 2, wanien ocynkowanych sztuk 2, kompletów rurek z wężykami i układem kraników – sztuk 2, które jak wynika z okoliczności ich ujawniania i przechowywania służą lub są przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy;

tj. o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. **P. A. (1),**

3. **S. D. (1),**

4. **S. F.,**

5. **J. J. (1),**

6. **A. L. (1)**

III. w okresie od (...) roku do (...) roku na terenie P. oraz innych miejscowości, brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: S. F., P. A. (1), A. L. (1), J. J. (1), S. D. (1) i inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przemyśle wewnątrzspółnotowym znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, wprowadzania ich do obrotu lub uczestnictwa w obrocie, a także na przetwarzaniu ich w celu zwiększania objętości,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

IV. w okresie od 27 (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w różnych konfiguracjach osobowych, dokonali wewnątrzspółnotowego przewozu z K. (...) do P. (1) znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przetwarzali tę substancję i brali udział w obrocie tym środkiem i tą substancją, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, w ten sposób, że:

1) w dniu 27 (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. F., bez udziału J. J. (1), zakupili za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. oraz drugiej nieustalonej osoby 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.659 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 3.000 gramów za kwotę 29.993 złotych, a następnie w dniu 27 (...) roku przekazali ją – za pośrednictwem P. A. (1) – S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1) skąd, w dniu 28 (...) roku w P., środek odurzający i substancję psychotropową odebrali od niego A. L. (1) i P. A. (1), po czym wprowadzili narkotyki do dalszego obrotu;

2) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. F., zakupili za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.505 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 4.000 gramów za kwotę 39.824 złotych, a następnie w dniu (...) roku przekazali ją – za pośrednictwem P. A. (1) – S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr (...) przewiózł narkotyki do P. (1) skąd, w dniu (...) roku w P., wskazany środek odurzający i substancję psychotropową odebrali od niego A. L. (1) i P. A. (1), po czym wprowadzili narkotyki do dalszego obrotu;

3) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. F., zakupili za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 9.500 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 43.151 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2.500 gramów za kwotę 24.775 złotych i 5 gramów kokainy o nieustalonej wartości, a następnie w dniu (...) roku przekazali je – za pośrednictwem P. A. (1) – S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1) skąd, w dniu (...) roku w P., środek odurzający i substancję psychotropową odebrali od niego A. L. (1) i P. A. (1), gdzie dodatkowo S. F., J. J. (1), P. A. (1), A. L. (1) i ustalona osoba przetworzyli znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej mieszając ją ze środkami zwiększającymi ich objętość uzyskując przez to 19.000 gramów amfetaminy w celu wprowadzenia narkotyku do obrotu;

4) w okresie od (...) do (...) roku, działając wspólnie i w porozumieniu z J. F., zakupili za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 10.500 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 67.318 złotych i 110 tabletek (...) o wadze netto 43,95 gramów za nieustaloną kwotę oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 3.500 gramów za kwotę 52.358 złotych, a następnie po przetransportowaniu w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przez S. D. (1) narkotyków do P. (1) – za pośrednictwem A. L. (1) i P. A. (1) – odebrali je na terenie P., gdzie dodatkowo S. F., J. J. (1) i P. A. (1) przetworzyli znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej i środka odurzającego, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, uzyskując wagę netto środka odurzającego w postaci marihuany 5179,36 gramów i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy 22.381,36 gramów netto w celu wprowadzenia ich do obrotu, po czym S. F., J. J. (1), P. A. (1) zostali zatrzymani

przez funkcjonariuszy Policji na gorącym uczynku; a czynu tego S. F. i P. A. (1) dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3, art. 53 ust. 2 oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; wobec S. F. i P. A. (1) dodatkowo

z art. 64 § 1 k.k., a wobec S. D. (1) z art. 55 ust. 3, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto **S. F.** o to, że:

V. w dniu (...) roku w P., wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci kokainy o wadze 0,13 grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

VI. w okresie od (...) do (...) roku działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie w i porozumieniu z J. C. i ustalonymi oraz nieustalonymi do chwili obecnej osobami dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu z K. (...) na teren R. (...) znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że w dniu (...) roku w miejscowości R. zakupił za pośrednictwem ustalonego obywatela R. (...) od dwóch nn. mężczyzn 2.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 8.500 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1.000 gramów za kwotę 4.000 złotych, a następnie w dniu (...) roku po przewiezieniu narkotyku przez granicę holendersko-niemiecką na terenie N. (...) przez 2.000 gramów amfetaminy J. C. przewoźcemu wskazany narkotyk dalej do P. (1), a samemu przewoźcą przez granice N. (...) i R. (...) samochodem osobowym marki S. (...) wcześniej zakupione 1.000 gramów marihuany do P. (1), następnie substancja psychotropowa w postaci 2.000 gramów amfetaminy została tego samego dnia odebrana od J. C. w P. przez ustaloną osobę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

7. **J. C. :**

VII. w bliżej nieustalonym okresie czasu, pod koniec (...) roku w P. nakłaniał S. D. (1) do wewnątrzwspólnotowego przewozu z terytorium K. (...) do P. znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, za co oferował korzyść majątkową w kwocie 1.000 złotych, za każdy przemycony kilogram,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

VIII. w okresie od kwietnia (...) roku do (...) roku, wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w różnych konfiguracjach osobowy dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu z K. (...) na teren R. (...) znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że:

- w bliżej nieokreślonym dniu (...) roku w miejscowości H. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi, działając na polecenie ustalonej osoby za pieniądze pochodzące od innej ustalonej osoby zakupił od ustalonego mężczyzny 1.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 5.000 złotych, a następnie samochodem ciężarowym przewiózł narkotyk do P. (1), gdzie w dniu następnym na terenie P. wskazaną substancję psychotropową przekazał ustalonej osobie w celu uprowadzenia w celu wprowadzenia jej do obiegu;

- w dniu (...) roku w miejscowości R. na terenie K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F., ustalonymi i nieustalonymi osobami, zakupił za pośrednictwem ustalonego obywatela R. (...) od dwóch nn. mężczyzn 2.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 8.500 złotych oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 1.000 gramów za kwotę 4.000 złotych, a następnie w dniu (...) roku po przewiezieniu narkotyku przez granicę niderlandzko-niemiecką na terenie N. (...) przejął 2.000 gramów amfetaminy i przewiózł wskazany narkotyk dalej do P. (1), a S. F. przewiózł 1.000 gramów marihuany przez granicę N. (...) i R. (...) samochodem osobowym marki S. (...),

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

a nadto ***P. A. (1)*** o to, że

IX. w dniu (...) roku w P. przechowywał wspólnie i w porozumieniu z M. A. przedmioty w postaci: pretów na metalowej podstawie – sztuk 7, „reaktorów” – sztuk 2, wanien ocynkowanych – sztuk 2, kompletów rurek z wężykami i układem kraników – sztuk 2, które - jak wynika z okoliczności ich ujawnienia – miały służyć do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy;

tj. o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

X. w okresie od (...) roku do (...) roku w P., działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób:

- we (...) roku brał udział w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 3.000 gramów marihuany o wartości co najmniej 42.000 złotych, w ten sposób, że zbył ją M. K. (1) celem dalszej sprzedaży,

- we (...) roku w P. brał udział w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 150 gramów marihuany o wartości co najmniej 2.100 złotych, w ten sposób, że zbył ją M. K. (1) celem dalszej sprzedaży,

- w dniu (...) roku w P. brał udział w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 1.000 gramów marihuany o wartości co najmniej 14.000 złotych, w ten sposób, że zbył ją M. K. (1) celem dalszej sprzedaży,

- w dniu (...) roku w P. brał udział w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 1.000 gramów marihuany o wartości co najmniej 14.000 złotych, w ten sposób, że zbył ją M. K. (1) celem dalszej sprzedaży,

- w dniu (...) roku w P. brał udział w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 1.300 gramów marihuany o wartości co najmniej 18.200 złotych, w ten sposób, że zbył ją M. K. (1) celem dalszej sprzedaży,

a czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto ***J. J. (1)*** o to, że:

XI. w bliżej nieustalonym okresie czasu pomiędzy 1 stycznia 2013 roku a (...) roku w P., przy czym w okresie od (...) roku do (...) roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2.000 gramów amfetaminy o wartości co najmniej 24.000 złotych, w ten sposób, że nabył ją od S. K. w celu dalszej sprzedaży,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto **A. L. (1), S. D. (1) oraz P. A. (1)** o to, że:

XII. w dniu (...) roku na terenie K. (...)

i R. (...), działając wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu, zakupili od nieustalonej osoby za nieustaloną kwotę znaczne ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 7.000 gramów marihuany w dniu (...) roku, który to środek odurzający na parkingu w pobliżu A. – E. przejął S. D. (1), który w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., środek odurzający odebrali od niego A. L. (1) i P. A. (1), po czym wprowadzili narkotyki do dalszego obrotu, przy czym P. A. (1) czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., a w przypadku P. A. (1) dodatkowo z art. 64 § 1 k.k.

a nadto **A. L. (1)** o to, że:

XIII. w dniu (...) roku w P., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto 342,73 gramów,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

XIV. w dniu (...) roku w P., wbrew przepisom ustawy, w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej posiadał prekursor w postaci 150 ml (...),

tj. o przestępstwo z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

Wyrokiem z dnia 8.05.2019r. Sąd Okręgowy w Poznaniu (III K 113/14) orzekł, co następuje :

1. oskarżonego **M. A.** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt I;
2. oskarżonego **M. A.** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt II;
3. oskarżonego **P. A. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt III przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku na terenie P. oraz innych miejscowości, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: S. F., A. L. (1), J. J. (1), S. D. (1) i inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, przetwarzaniu ich w celu zwiększania objętości oraz wprowadzaniu ich do obrotu, tj. przestępstwa art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
4. oskarżonego **P. A. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt IV przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w różnych konfiguracjach osobowych, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z K. (...) do P. (1) znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przetwarzał substancję psychotropową w postaci amfetaminy oraz środek odurzający w postaci marihuany, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, a następnie wprowadzał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy do obrotu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, w ten sposób, że:

1) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F., S. D. (1), A. L. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. oraz drugiej nieustalonej osoby 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.659 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 3.000 gramów za kwotę 29.993 złotych, a następnie w dniu (...) roku przekazał ją S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrał od niego wspólnie z A. L. (1), po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

2) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F., S. D. (1), A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.505 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 4.000 gramów za kwotę 39.824 złotych, a następnie w dniu (...) roku przekazał ją S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrał od niego wspólnie z A. L. (1), po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

3) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F., S. D. (1), A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 9.500 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 43.151 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2.500 gramów za kwotę 24.775 złotych i 5 gramów kokainy o nieustalonej wartości, a następnie w dniu (...) roku przekazał je S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrał od niego wspólnie z A. L. (1), gdzie dodatkowo wspólnie ze S. F., J. J. (1), A. L. (1) i ustaloną osobą przetworzyli znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej mieszając ją ze środkami zwiększającymi ich objętość uzyskując przez to 17.000 gramów amfetaminy, po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

4) w okresie od (...) do (...) roku, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F., S. D. (1), A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 15.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 67.318 złotych i 110 tabletek (...) o wadze netto 43,95 gramów za nieustaloną kwotę oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 3.500 gramów za kwotę 52.358 złotych, a następnie po przetransportowaniu w nieustalonym dniu, nie później niż w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przez S. D. (1) ww. narkotyków do P. (1) odebrał je wspólnie z A. L. (1), gdzie dodatkowo wspólnie ze S. F. i J. J. (1) przetworzył znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej i środka odurzającego, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, uzyskując wagę netto środka odurzającego w postaci marihuany 5179,36 gramów i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy 22.381,36 gramów netto w celu wprowadzenia ich do obrotu, po czym wspólnie ze S. F. i J. J. (1), został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji na gorącym uczynku,

dopuszczając się przypisanego mu czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

5. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **P. A. (1)** na rzecz Skarbu Państwa solidarnie z ustalonymi współsprawcami przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 4 w kwocie 210.907 złotych;

6. oskarżonego **P. A. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt IX z tą zmianą, iż wyeliminował z opisu czynu sformułowanie „wspólnie i w porozumieniu z M. A.”, tj. przestępstwa z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29

lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. oskarżonego **P. A. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt X przyjmując, że zarzucanego czynu dopuścił się w okresie od (...) roku do dnia (...) roku, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

8. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **P. A. (1)** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 7 w kwocie 90.300 złotych;

9. oskarżonego **P. A. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XII przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1)

i S. D. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 7.000 gramów marihuany zakupionego w dniu (...) roku od nieustalonej osoby za nieustaloną kwotę, a następnie zakupiony środek odurzający przekazał na parkingu w pobliżu A. S. D., który w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyk do P. (1) skąd, w dniu (...) roku w P., środek odurzający odebrał od niego wspólnie z A. L. (1), po czym wprowadził narkotyk do dalszego obrotu, przy czym przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

10. na podstawie art. 85 § k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku - połączył kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzone w pkt 3, 4, 6, 7 oraz 9 części rozstrzygającej wyroku i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu **P. A. (1)** karę łączną **7 lat pozbawienia wolności** oraz karę łączną grzywny 180 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

11. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 10 zaliczył oskarżonemu **P. A. (1)** okres stosowania tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku do dnia (...) roku;

12. oskarżonego **J. C.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VII. przyjmując, że w bliżej nieustalonym okresie czasu, pod koniec (...) roku w P. nakłaniał S. D. (1) do wewnątrzspółnotowego nabycia nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, za co oferował korzyść majątkową w kwocie 1.000 złotych za każdy przewieziony kilogram narkotyku, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

13. oskarżonego **J. C.** uznał za winnego czynu opisanego w pkt VIII. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w różnych konfiguracjach osobowych dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy celem wprowadzenia ich do obrotu w sposób i w ilościach wskazanych w pkt VIII, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 50 złotych;

14. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **J. C.** na rzecz Skarbu Państwa solidarnie z ustalonymi współsprawcami przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 13 w kwocie 17.500 złotych;

15. na podstawie art. 85 § k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku - połączył wymierzone w pkt 12 oraz 13 części rozstrzygającej wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu **J. C.** **karę łączną 3 lat pozbawienia wolności** oraz karę łączną grzywny 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

16. oskarżonego **S. D. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt III. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku na terenie P. oraz innych miejscowości, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: P. A. (1), S. F., A. L. (1), J. J. (1) i inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany oraz wprowadzaniu ich do obrotu, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny 50 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 20 złotych;

17. oskarżonego **S. D. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt IV. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w różnych konfiguracjach osobowych, uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu z K. (...) do P. (1) znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, a następnie wprowadzał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy do obrotu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, w ten sposób, że:

1) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., A. L. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. oraz drugiej nieustalonej osoby 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.659 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 3.000 gramów za kwotę 29.993 złotych, a następnie w dniu (...) roku po przekazaniu ww. środka odurzającego i substancji psychotropowej przez P. A. (1), przewiózł je samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali od niego P. A. (1) i A. L. (1), celem wprowadzenia ich do dalszego obrotu, przy czym jego rola ograniczała się do przewiezienia ww. narkotyków z terytorium K. (...) do P. (1);

2) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.505 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 4.000 gramów za kwotę 39.824 złotych, a następnie w dniu (...) roku po przekazaniu ww. środka odurzającego i substancji psychotropowej przez P. A. (1), przewiózł je samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali od niego P. A. (1) i A. L. (1), celem wprowadzenia ich do dalszego obrotu, przy czym jego rola ograniczała się do przewiezienia ww. narkotyków z terytorium K. (...) do P. (1);

3) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 9.500 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 43.151 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2.500 gramów za kwotę 24.775 złotych i 5 gramów kokainy o nieustalonej wartości, a następnie w dniu (...) roku po przekazaniu ww. środka odurzającego i substancji psychotropowej przez P. A. (1), przewiózł je samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali od niego P. A. (1) i A. L. (1), celem wprowadzenia ww. narkotyków do dalszego obrotu, przy czym jego rola ograniczała się do przewiezienia ww. narkotyków z terytorium K. (...) do P. (1);

4) w okresie od (...) do (...) roku, działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 15.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 67.318 złotych i 110 tabletek (...) o wadze netto 43,95 gramów za nieustaloną kwotę oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 3.500 gramów za kwotę 52.358 złotych, a następnie po przetransportowaniu w nieustalonym dniu, nie później niż w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) narkotyków do P. (1), ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali od niego P. A. (1) i A. L. (1), celem wprowadzenia do dalszego obrotu, przy czym jego rola ograniczała się do przewiezienia ww. narkotyków z terytorium K. (...) do P. (1);

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 80 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 20 złotych;

18. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **S. D. (1)** na rzecz Skarbu Państwa solidarnie z ustalonymi współsprawcami przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 17 w kwocie 210.907 złotych;

19. oskarżonego **S. D. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XII. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1) i P. A. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 7.000 gramów marihuany zakupionego w dniu (...) roku od nieustalonej osoby za nieustaloną kwotę, a następnie zakupiony środek odurzający otrzymał na parking w pobliżu A. – E. od A. L. (1) i P. A. (1), który w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł do P. (1), skąd w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający odebrali od niego P. A. (1) z A. L. (1), po czym za ich pośrednictwem wprowadził narkotyk do dalszego obrotu, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 50 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

20. na podstawie art. 85 § k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku - połączył wymierzone w pkt 16, 17 oraz 19 części rozstrzygającej wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu **S. D. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności** oraz karę łączną grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 20 złotych;

21. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku - wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **S. D. (1)** kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres

5 lat tytułem próby, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

22. oskarżonego **S. F.** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego wyżej w pkt III. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku na terenie P. oraz innych miejscowości, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: P. A. (1), A. L. (1), J. J. (1), S. D. (1) i inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, przetwarzaniu ich w celu zwiększania objętości oraz wprowadzaniu ich do obrotu, tj. przestępstwa art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności;

23. oskarżonego **S. F.** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego wyżej w pkt IV. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w różnych konfiguracjach osobowych, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z K. (...) do P. (1) znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przetwarzał substancję psychotropową w postaci amfetaminy oraz środek odurzający w postaci marihuany, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, a następnie wprowadzał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy do obrotu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, w ten sposób, że:

1) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. D. (1), A. L. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. oraz drugiej nieustalonej osoby 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.659 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 3.000 gramów za kwotę 29.993 złotych, a następnie w dniu 27 (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał je S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali P. A. (1) i A. L. (1), po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

2) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. D. (1), A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.505 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 4.000 gramów za kwotę 39.824 złotych, a następnie w dniu (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał je S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali P. A. (1) i A. L. (1), po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

3) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie w porozumieniu z P. A. (1), S. D. (1), A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 9.500 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 43.151 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2.500 gramów za kwotę 24.775 złotych i 5 gramów kokainy o nieustalonej wartości, a następnie w dniu (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał ww. substancję psychotropową w postaci amfetaminy oraz ww. środek odurzający w postaci marihuany S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali P. A. (1) i A. L. (1), gdzie dodatkowo wspólnie z P. A. (1), J. J. (1), A. L. (1) i ustaloną osobą przetworzyli znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej mieszając ją z kofeiną uzyskując przez to 17.000 gramów amfetaminy, po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

4) w okresie od (...) do (...) roku, działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. D. (1), A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 15.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 67.318 złotych i 110 tabletek (...) o wadze netto 43,95 gramów za nieustaloną kwotę oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 3.500 gramów za kwotę 52.358 złotych, a następnie po przetransportowaniu w nieustalonym dniu, nie później niż w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przez S. D. (1) ww. narkotyków do P. (1) odebrali je P. A. (1) i A. L. (1), gdzie dodatkowo wspólnie ze P. A. (1) i J. J. (1) przetworzył znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej i środka odurzającego, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, uzyskując wagę netto środka odurzającego w postaci marihuany 5179,36 gramów i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy 22.381,36 gramów netto w celu wprowadzenia ich do obrotu, po czym wspólnie z P. A. (1) i J. J. (1), został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji na gorącym uczynku,

dopuszczając się zarzucanego mu czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 lat

pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

24. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **S. F.** na rzecz Skarbu Państwa solidarnie z ustalonymi współsprawcami przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 23 w kwocie 210.907 złotych;

25. oskarżonego **S. F.** uznał za winnego przestępstwa opisanego w pkt V, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

26. oskarżonego **S. F.** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego wyżej w pkt VI. przyjmując, że w okresie od (...) do (...) roku działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie w i porozumieniu z J. C. i ustalonymi oraz nieustalonymi do chwili obecnej osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że w dniu (...) roku w miejscowości R. zakupił za pośrednictwem ustalonego obywatela R. (...) od dwóch nieustalonych mężczyzn 2.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 8.500 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1.000 gramów za kwotę 4.000 złotych, a następnie w dniu (...) roku po przewiezieniu narkotyku przez granicę holendersko-niemiecką na terenie N. (...) przekazał 2.000 gramów amfetaminy J. C. przewożącemu wskazany narkotyk dalej do P. (1), a samemu przewożąc przez granice N. (...) i Rzeczypospolitej Polskiej samochodem osobowym marki S. (...) wcześniej zakupione 1.000 gramów marihuany do P. (1); następnie substancja psychotropowa w postaci 2.000 gramów amfetaminy została tego samego dnia odebrana od J. C. w P. przez ustaloną osobę, celem wprowadzenia ww. środka odurzającego i substancji psychotropowej do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

27. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **S. F.** na rzecz Skarbu Państwa solidarnie z ustalonymi współsprawcami przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 26 w kwocie 12.500 złotych;

28. na podstawie art. 85 § k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku - połączył kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzone w pkt 22, 23, 25 oraz 26 części rozstrzygającej wyroku i w ich miejsce wymierza oskarżonemu **S. F.** karę łączną **7 lat pozbawienia wolności** oraz karę łączną grzywny 150 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

29. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 28 zaliczył oskarżonemu **S. F.** okresy tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku do dnia (...) roku, od dnia (...) roku do dnia (...) roku oraz od dnia (...) roku do dnia (...) roku;

30. oskarżonego **J. J. (1)** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w pkt III. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku na terenie P. oraz innych miejscowości, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: P. A. (1), S. F., A. L. (1), S. D. (1) i inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, przetwarzaniu ich w celu zwiększania objętości oraz wprowadzaniu ich do obrotu, tj. przestępstwa art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności;

31. oskarżonego **J. J. (1)** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w pkt IV. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w różnych konfiguracjach osobowych, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z K. (...) do P. (1) znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przetwarzał substancję psychotropową w postaci amfetaminy oraz środek odurzający w postaci marihuany, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, a następnie wprowadzał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy do obrotu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, w ten sposób, że:

1) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., S. D. (1), A. L. (1), a także a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.505 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 4.000 gramów za kwotę 39.824 złotych, a następnie w dniu (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał ją S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali P. A. (1) i A. L. (1), po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

2) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., S. D. (1), A. L. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 9.500 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 43.151 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2.500 gramów za kwotę 24.775 złotych i 5 gramów kokainy o nieustalonej wartości, a następnie w dniu (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał je S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., ww. środek odurzający i substancję psychotropową odebrali P. A. (1) i A. L. (1), gdzie dodatkowo wspólnie ze S. F., P. A. (1), A. L. (1) i ustaloną osobą przetworzyli znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej mieszając ją ze środkami zwiększającymi ich objętość uzyskując przez to 17.000 gramów amfetaminy, po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

3) w okresie od (...) do (...) roku, działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., S. D. (1), A. L. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 15.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 67.318 złotych i 110 tabletek (...) o wadze netto 43,95 gramów za nieustaloną kwotę oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 3.500 gramów za kwotę 52.358 złotych, a następnie po przetransportowaniu w nieustalonym dniu, nie później niż w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przez S. D. (1) ww. narkotyków do P. (1) odebrali je P. A. (1) i A. L. (1), gdzie dodatkowo wspólnie ze S. F. i P. A. (1) przetworzył znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej i środka odurzającego, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, uzyskując wagę netto środka odurzającego w postaci marihuany 5179,36 gramów i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy 22.381,36 gramów netto w celu wprowadzenia ich do obrotu, po czym wspólnie ze S. F. i P. A. (1), został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji na gorącym uczynku,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

32. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **J. J. (1)** na rzecz Skarbu Państwa solidarnie z ustalonymi współsprawcami przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 31 w kwocie 210.907 złotych;

33. oskarżonego **J. J. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XI, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

34. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **J. J. (1)** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 33 w kwocie 24.000 złotych;

35. na podstawie art. 85 § k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku - połączył kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzone w pkt 30, 31 oraz 33 części rozstrzygającej wyroku i wymierzył oskarżonemu **J. J. (1)** karę łączną **5 lat pozbawienia wolności** oraz karę łączną grzywny 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

36. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 35 zaliczył oskarżonemu **J. J. (1)** okres tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku do dnia(...)roku;

37. oskarżonego **A. L. (1)** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego wyżej w pkt III. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku na terenie P. oraz innych miejscowości, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: P. A. (1), S. F., J. J. (1), S. D. (1) i inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, przetwarzaniu ich w celu zwiększania objętości oraz wprowadzaniu ich do obrotu, tj. przestępstwa art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności;

38. oskarżonego **A. L. (1)** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w pkt IV. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w różnych konfiguracjach osobowych, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z K. (...) do P. (1) znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przetwarzał substancję psychotropową w postaci amfetaminy, mieszając ją z substancją zwiększającą jej objętość, a następnie wprowadzał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy do obrotu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, w ten sposób, że:

1) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., S. D. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. oraz drugiej nieustalonej osoby 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.659 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 3.000 gramów za kwotę 29.993 złotych, a następnie w dniu 27 (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał je S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., środek odurzający i substancję psychotropową odebrał od niego wspólnie z P. A. (1), po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

2) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1), S. F., S. D. (1), A. L. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 8.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 36.505 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 4.000 gramów za kwotę 39.824 złotych, a następnie w dniu (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał je S. D. (1), który samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., wskazany środek odurzający i substancję psychotropową odebrał od niego wspólnie z P. A. (1), po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

3) w dniu (...) roku w miejscowości E. na terenie K. (...), działając wspólnie w porozumieniu z P. A. (1), S. F., S. D. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 9.500 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 43.151 złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2.500 gramów za kwotę 24.775 złotych i 5 gramów kokainy o nieustalonej wartości, a następnie w dniu (...) roku, a następnie w dniu 27 (...) roku za pośrednictwem P. A. (1) przekazał je S. D. (1), który

samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyki do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., środek odurzający i substancję psychotropową odebrał od niego wspólnie z P. A. (1), gdzie dodatkowo wspólnie z P. A. (1), S. F., J. J. (1) i ustaloną osobą przetworzyli znaczne ilości przemyconej substancji psychotropowej mieszając ją ze środkami zwiększającymi ich objętość uzyskując przez to 17.000 gramów amfetaminy, po czym wprowadził ww. narkotyki do dalszego obrotu;

4) w okresie od (...) do (...) roku, działając wspólnie w porozumieniu z P. A. (1), S. F., S. D. (1), J. J. (1), a także inną ustaloną osobą, zakupił za pośrednictwem ustalonej osoby od ustalonego obywatela H. 15.000 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 67.318 złotych i 110 tabletek (...) o wadze netto 43,95 gramów za nieustaloną kwotę oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 3.500 gramów za kwotę 52.358 złotych, a następnie po przetransportowaniu w nieustalonym dniu, nie później niż w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przez S. D. (1) narkotyków do P. (1), odebrał je wspólnie z P. A. (1), gdzie dodatkowo S. F., J. J. (1) i P. A. (1) przetworzyli znaczne ilości substancji psychotropowej i środka odurzającego, mieszając je z substancjami zwiększającymi ich objętość, uzyskując wagę netto środka odurzającego w postaci marihuany 5.179,36 grama oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy 22.381,36 grama netto w celu wprowadzenia ich do obrotu,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 53 ust. 2 oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

39. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **A. L. (1)** na rzecz Skarbu Państwa solidarnie z ustalonymi współsprawcami przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 38 w kwocie 210.907 złotych;

40. oskarżonego **A. L. (1)** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego wyżej w pkt XII. przyjmując, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z P. A. (1) i S. D. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 7.000 gramów marihuany zakupionego w dniu (...) roku od nieustalonej osoby za nieustaloną kwotę, a następnie zakupiony środek odurzający wraz z P. A. (1) przekazał na parkingu w pobliżu Apeldoorn – Ede S. D. (1) który w dniu (...) roku samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) przewiózł narkotyk do P. (1), skąd, w dniu (...) roku w P., środek odurzający odebrał od niego wspólnie z P. A. (1), po czym wprowadził narkotyk do dalszego obrotu, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

41. oskarżonego **A. L. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XIII, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

42. oskarżonego **A. L. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIV., tj. przestępstwa z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

43. na podstawie art. 85 § k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku - połączył wymierzone w pkt 37, 38, 40, 41 oraz 42 części rozstrzygającej wyroku kary pozbawienia

wolności oraz kary grzywny i wymierzył oskarżonemu **A. L. (1)** karę łączną **6 lat pozbawienia wolności** oraz karę łączną grzywny 150 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 50 zł;

44. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 43 zaliczył oskarżonemu **A. L. (1)** okres tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku do dnia (...) roku;

45. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci białego proszku w postaci kokainy o masie netto 0,13 gramów oraz substancji w postaci siarczanu amfetaminy o masie netto 342,53 gramów;

46. na podstawie § 2 ust. 1-3, § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 i 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. T. kwotę 5.313,60 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. D. (1) z urzędu;

47. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4, 5, 6 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r., poz. 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonych częściowo z kosztów sądowych za wyjątkiem opłaty i z tego tytułu wymierzył oskarżonym P. A. (1) kwotę 2.400 złotych, J. C. kwotę 1.600 złotych, S. D. (1) kwotę 700 złotych, S. F. kwotę 2.100 złotych, J. J. (1) kwotę 1.600 złotych oraz A. L. (1) kwotę 2.100 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się prokurator oraz obrońcy oskarżonych P. A. (1), A. L. (1), S. F., J. J. (1), J. C., a nadto dodatkowo obrońca oskarżonego S. D. (1) w zakresie dot. orzeczenia o kosztach obrony z urzędu.

Prokurator na podstawie art.425 § 1 i 2 kpk i art.444 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok w części dot. orzeczenia o uniewinnieniu M. A. oraz o karze wobec oskarżonych S. F.

i P. A. (1) (we wniosku z dnia (...) prokurator wnosił o sporządzenie uzasadnienia odnośnie M. A. co do czynów z pkt I i II a w kolejnym z dnia (...) co do wszystkich oskarżonych odnośnie kary – vide: k.7249, 7258 tom 42).

Skarżący zarzucił sądowi I instancji (vide: k.7408-7412) :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść orzeczenia, wyrażający się w mylnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżony M. A. popełnił zarzucane mu przestępstwa z art.18 § 3 kk

w zw. z art.56 ust.3 i art.54 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy w rzeczywistości materiał ten należycie oceniony, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego prowadzi w tym względzie do wniosku przeciwnego,

2. rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym S. F. i P. A. (1) wskutek niedostatecznego uwzględnienia stopnia szkodliwości społecznej czynów im zarzucanych oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, a w szczególności potrzeb kształtowania świadomości karnej społeczeństwa, które to okoliczności we wzajemnym ze sobą powiązaniu uzasadniają wymierzenie oskarżonym kary surowszej, aniżeli orzeczona przez sąd I instancji.

Reasumując prokurator wniósł o :

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dot. M. A.

i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie nw. oskarżonym następujących kar :

a) S. F. :

- za czyn opisany w pkt III aktu oskarżenia – 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt IV aktu oskarżenia – 6 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt V aktu oskarżenia – 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt VI aktu oskarżenia – 6 lat pozbawienia wolności,
- kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności w zamian za karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie pozostawienie kar grzywny oraz środków karnych bez zmian,

b) P. A. (1) :

- za czyn opisany w pkt III aktu oskarżenia – 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt IV aktu oskarżenia – 6 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt IX aktu oskarżenia – 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt X aktu oskarżenia – 3 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt XII aktu oskarżenia – 6 lat pozbawienia wolności,
- kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności w zamian za karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie pozostawienie kar grzywny oraz środków karnych bez zmian.

Obrońca oskarżonego P. A. (1) z wyboru adw. M. N. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości (vide: k.7424-7434).

Powołując się na treść art.438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił sądowi I instancji :

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym w szczególności art.7 kpk w zw. z art.410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadka M. K. (1) i wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim sąd I instancji uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, odmawiające przymiotu wiarygodności twierdzeniom P. A. (1),
2. błąd w ustaleniach stanu faktycznego poprzez przyjęcie, iż z okoliczności ujawnienia przedmiotów znajdujących się u M. A. w postaci prętów na metalowej podstawie – 7 szt., „reaktorów” – 2 szt., wanien ocynkowanych – 2 szt., kompletów rurek z wężykami i układem kraników – 2 szt., wynika, że miały służyć do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych w postaci amfetaminy,
3. naruszenie przepisów postępowania karnego, w tym w szczególności art.7 kpk w zw. z art.410 kpk polegającego na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów poprzez przyznanie przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka S. K., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przeczy jego twierdzeniom,
4. naruszenie art.170 § 1 kpk poprzez oddalenie mającego istotne znaczenie w sprawie wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie świadka P. W., w sytuacji gdy przesłuchanie tego świadka stało się możliwe,

5. naruszenie art.392 § 1 kpk poprzez brak przeprowadzenia dowodu (tak w oryginale – dop. SA P-ń) z zeznań świadka S. D. (2), pomimo stosownego żądania zgłoszonego przez strony postępowania,
6. naruszenie przepisów postępowania karnego, w szczególności art.7 kpk w zw. z art.410 kpk polegające na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów poprzez przyznanie przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. D. (1), podczas gdy zgromadzone w sprawie materiał dowodowy przeczy jego twierdzeniom,
7. a w konsekwencji także błąd w ustaleniu stanu faktycznego, polegający na przyjęciu, że oskarżony P. A. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów,
8. a z ostrożności procesowej – w przypadku nieuwzględnienia ww. – zarzut naruszenia prawa materialnego art.258 § 1 kk, polegający na przyjęciu, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Reasumując, obrońca wniósł o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie :
- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca **oskarżonego A. L. (1) z wyboru adw. M. N.** zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości (vide: k.7416-7422).

Powołując się na treść art.438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił sądowi I instancji :

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym w szczególności :

- a) art.7 kpk w zw. z art.410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadka S. K., wyjaśnień oskarżonego oraz współoskarżonego S. D. (1) przy braku uwzględnienia wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów,
- b) art.167 kpk poprzez niepodjęcie przez Sąd Okręgowy inicjatywy dowodowej mającej na celu weryfikację twierdzeń A. L. (1),
- c) art.170 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie przed Sądem P. W.,
- d) naruszenie art.392 § 1 kpk poprzez brak przeprowadzenia dowodu (tak w oryginale – dop. SA P-ń) z zeznań świadka S. D. (2), pomimo stosownego żądania zgłoszonego przez strony postępowania,

2. błąd w ustaleniach stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że w dniu (...) substancje psychotropowa oraz prekursor (...) ujawniono w miejscu zamieszkania tego oskarżonego podczas gdy środki te faktycznie ujawniono na działce sąsiadującej,

3. w przypadku nieuwzględnienia ww. – zarzut naruszenia prawa materialnego art.258 § 2 kk, polegający na przyjęciu, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Reasumując, obrońca wniósł o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie :

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego S. F. z wyboru adw. P. G. zaskarżył przedmiotowy wyrok na korzyść ww. w części, tj. co do pkt 22-24, 26-28 (vide: k.7453-7457) (orzeczenie zawarte w **pkt 25** nie zostało więc zaskarżone przez ww. a wyłącznie przez prokuratora co do kary).

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

I. na podstawie art.438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, mianowicie art.7 kpk, polegającej na dowolnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności na przydaniu waloru wiarygodności zeznaniom M. K. (1), S. K., P. W., a także M. B. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, która miała wpływ na treść orzeczenia, albowiem doprowadziła Sąd do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych,

II. na podstawie art.438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, tj. art.2 § 1 pkt 1 kpk, art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.9 § 1 kpk oraz art.170 § 1 pkt 4 kpk polegającą na nieprzeprowadzeniu dowodów z:

- ponownego przesłuchania świadka P. W., w sytuacji, w której nie służyłoby mu uprawnienie wynikające z art.182 § 3 kpk,
- przesłuchania w charakterze świadka A. K., co do której Sąd wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu, które pomimo nieprzeprowadzenia ww. dowodu nie zostało uchylone, w związku z czym rozstrzygnięcie nie zapadło w oparciu o całokształt materiału dowodowego,
- przesłuchania w charakterze świadków: M. R., H. R., Ł. R., M. M. (1), R. N., P. D., K. K., M. K. (2), D. H., B. B., Ł. O., J. K. (1), W. K. oraz B. M.;

III. na podstawie art.438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.258 § 1 kk polegającą na przyjęciu - oczywiście w sytuacji uznania zarzutów z punktów I. i II. jako niezasadnych - iż relacje łączące oskarżonych S. F., P. A. (1), S. D. (1), A. L. (1) oraz J. J. (1) nosiły znamiona działania w zorganizowanej grupie przestępczej;

IV. na podstawie art.438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe, wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów

ewentualnie wniósł o:

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Obrońca oskarżonego J. J. (1) z wyboru adw. P. M. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, na korzyść ww. (vide: k.7398-7406).

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

1. obrazę przepisów prawa materialnego – art.258 § 1 kk oraz art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez :

- błędną interpretację przesłanek materialnych warunkujących byt ww. czynów zabronionych,
- niewłaściwe zastosowanie ww. przepisów prawa materialnego poprzez uznanie, iż elementy sprawcze dot. J. J. (1) wypełniają znamiona ww. przestępstw,

2. rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia:

- art.4 kpk w zw. z art.5 § 2 kpk, art.7 kpk oraz art.410 kpk poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego, całkowicie sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego, brak wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy, nie uwzględnienie okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a także:
- rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wskutek bezzasadnego przyjęcia, iż zeznania złożone przez S. K. pomawiające J. J. (1) o udział w przestępczym procederze są całkowicie wiarygodne, mimo ich wewnętrznej sprzeczności, niespójności dowodowym zgromadzonym w sprawie (art.5 § 2 kpk w zw. z art.4 kpk),
- całkowicie dowolną i jednostronną ocenę wyjaśnień oskarżonego J. J. (1), S. F., P. A. (1) w zakresie sprawstwa J. J. (1) (art.7 kpk),
- całkowicie dowolną i jednostronną ocenę zeznań oraz wyjaśnień S. K. w zakresie sprawstwa J. J. (1) (art.7 kpk),
- całkowicie dowolną i jednostronną ocenę zeznań J. F. w zakresie sprawstwa J. J. (1) (art.7 kpk),
- całkowicie dowolną i jednostronną ocenę dowodów z opinii biegłych, przeprowadzonych w toku postępowania, w szczególności opinii z zakresu informatyki oraz opinii z zakresu badań daktyloskopijnych (art.7 kpk),

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez odmówienie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego jak również uznania za niewiarygodne w tej części wyjaśnień S. F. i P. A. (1) świadczących o braku udziału jego osoby w przestępstwie przy jednoczesnym bezkrytycznym i niczym nieuzasadnionym ustaleniu sprawstwa J. J. (1) tylko i wyłącznie na podstawie niewiarygodnych zeznań i wyjaśnień złożonych przez S. K., zmarginalizowanie zeznań J. F. oraz ustalonych okoliczności zdarzeń opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jego udziałem i udziałem oskarżonego J..

Reasumując, obrońca wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o :
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego J. C. z wyboru adw. A. D. zaskarżył przedmiotowy wyrok w pkt 12, 13, 14 i 15 (vide: k.7436-7450).

Skarżący ten zarzucił sądowi I instancji :

1. w zakresie zarzutu opisanego w punkcie VIII pierwszy myślNIK wyroku: mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art.7 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i ich weryfikację z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przejawiającą się w uznaniu za wiarygodne zeznań M. K. (1), gdy z jednej strony zeznania te są nielogiczne, z drugiej zaś strony stoją w oczywistej sprzeczności

z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym

w postaci m.in. zeznań świadka G. D., co w połączeniu

z inicjatywą dowodową oskarżonego J. C. w zakresie danych

z nadajnika (...) zamontowanego w prowadzonym przez niego pojeździe i problemach jakie pojawiłyby się przy próbie przejechania przez tunel w R. oraz wiedzą powszechną w zakresie optymalnej trasy pomiędzy R. i P. winno co najmniej wzbudzić uzasadnione wątpliwości co do możliwości pojawienia się prowadzonym przez oskarżonego J. C. samochodem ciężarowym w miejscowości H., które zgodnie z brzmieniem art.5 § 2 kpk winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego,

2. w zakresie zarzutu opisanego w punkcie VIII drugi myślNIK wyroku: mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art.7 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i ich weryfikację z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przejawiającą się w uznaniu za wiarygodne zeznań M. K. (1) i P. P. (2), gdy z jednej strony zeznania te są niekonsekwentne i niespójne, z drugiej zaś strony stoją w sprzeczności z innymi zebranymi w sprawie dowodami w tym

w szczególności ze spójnymi i logicznymi zeznaniami świadka J. K. (2), co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającym na nieuprawnionym uznaniu, że na parkingu w T. doszło do spotkania pomiędzy J. C.

a S. F., R. N., M. K. (1) i P. P. (2),

3. mogącą mieć wpływ na wynik postępowania obrazę przepisu art.170 § 3 kpk polegającą na jego niezastosowaniu i pominięciu dowodu

z przesłuchania A. K. bez wydania postanowienia w tym zakresie, co uniemożliwia ocenę zasadności decyzji o odstąpieniu od przesłuchania tego świadka, a w konsekwencji naruszyło prawo do obrony oskarżonego J. C. (świadek ten podaje bowiem okoliczności korzystne dla oskarżonego, a pominięte przez Sąd I instancji wskazując w postępowaniu przygotowawczym, że ja wiem,

że narkotyki zostały wtedy przewiezione przez M. i F., N. i P. - k.1421)

4. obrazę przepisu art.18 § 2 kk w zw. z art.55 ust. 1 Ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na uznaniu, że J. C. dopuścił się podżegania oskarżonego S. D. (1), podczas gdy zachowanie oskarżonego J. C. nie wywołało u oskarżonego zamiaru popełnienia przestępstwa co skutkowało winno uznaniem, że do podżegania nie doszło,

a nadto, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia zarzutów wskazanych w punktach 1 i 2 apelacji:

5. obrazę przepisu art.45 kk poprzez orzeczenie solidarnego przepadku, gdy tym-czasem w świetle poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń możliwe było przypisanie odpowiedzialności oskarżonego J. C. pro rata parte (zgodnie z ustaleniemi faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji łączna wartość korzyści jaką oskarżony miał osiągnąć miała wynieść łącznie 3 tys. zł).

Reasumując, obrońca wniosł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie, wniosł o:

2. uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. D. (1) z urzędu adw. R. T. zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w pkt 46 w zakresie dot. kosztów wynagrodzenia adwokackiego (vide: k.7413-7414).

We wniesionym zażaleniu z dnia (...)zarzucił sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania art.632 pkt 2 kpk w zw. z § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez nieuwzględnienie wniosku w zakresie podwyższenia wynagrodzenia adwokackiego do 150 % stawki minimalnej.

Reasumując, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na jego rzecz kosztów adwokackich w wysokości 150 % stawki minimalnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wnioski o uzasadnienie wyroku Sadu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12.11.2020r. złożyli : obrońca oskarżonego J. J. (1), oskarżony S. F. oraz jego obrońca, obrońca oskarżonego J. C., obrońca oskarżonych P. A. (1), M. A. i A. L. (1) oraz prokurator w zakresie oskarżonych M. A., P. A. (1), S. F., A. L. (1) oraz J. C..

Apelacje prokuratora okazała się bezzasadna w zakresie dot. winy oskarżonego M. A.. Z kolei w zakresie orzeczenia o karze dot. oskarżonych P. A. (1) i S. F. to ww. środek rozpoznano in meritum – negatywnie – jedynie w zakresie obejmującym pkt 6, 7, 10 i 25. W pozostałym zakresie orzeczenie sądu I instancji uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania z powodu zarzutów obrońców (pkt 3, 4, 9, 26, 28).

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się w znacznym zakresie uzasadnione, co doprowadziło finalnie do uchylenie zaskarżonego wyroku

w przeważającej części i przekazania w tym zakresie przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania. Podejmując taką decyzję sąd odwoławczy miał na względzie treść uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...)

(vide: (...)), który wskazywał, że skoro spośród przepisów wymienionych w art.36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. (Dz. U. poz. 1247 z późn. zm.), unormowania art.437 § 2 kpk nie zostały zmienione w następnej ustawie nowelizacyjnej, to oczywiste jest, iż w sprawach,

w których akt oskarżenia skierowano do sądu przed dniem 1 lipca 2015r.

(i sprawa nie została zakończona do dnia 15 kwietnia 2016r.), wymienione przepisy, aż do prawomocnego zakończenia postępowania, mają zastosowanie w ich brzmieniu obowiązującym przed tą datą. Sytuacja taka miała właśnie miejsce w niniejszej sprawie, w której akt oskarżenia skierowano do Sądu Okręgowego w Poznaniu jeszcze w dniu 15.04.2014r.

(vide: k.3171). Jednocześnie sprawa ta nie została zakończona przed dniem 15.04.2016r., co oznacza że przepis art.437 § 2 kpk należało stosować w wersji obowiązującej przed 1.07.2015r., ze wszystkimi tego konsekwencjami.

Bezzasadne okazało się za to zażalenie obrońcy oskarżonego S. D. (1) z urzędu dot. jego wynagrodzenia na I instancję.

I.

Apelacja prokuratora

Jak wspomniano powyżej apelacja ta okazała się bezzasadna

w całości w zakresie dot. oskarżonego M. A.. Z kolei w części odnoszącej się do orzeczenia o karze wobec oskarżonych P. A. (1) i S. F. to zarzuty te okazały się chybione w zakresie dot. pkt 6, 7, 25 wyroku dot. kar jednostkowych i w pkt 10 dot. orzeczenia o karze łącznej w stosunku do pierwszego z ww. Z kolei

w pozostałym zakresie rozpoznanie zarzutów dot. kar wymierzonych w pkt 3, 4, 9, 26 i 28 było to przedwczesne z uwagi na uchylenie sprawy i przekazanie jej w tej części do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W przypadku zarzutu zawartego w części B.II argumentacja przedmiotowej apelacji sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Poznaniu. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego dot. czynów zarzucanych w pkt I i II aktu oskarżenia. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez oskarżyciela publicznego ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych – w tym zakresie materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd

I instancji co do czynów zarzucanych M. A., jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk – dający się odczytać wyłącznie z uzasadnienia apelacji na s.6 - należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen

i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych,

w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu

o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy

i zasad doświadczenia życiowego (vide: wyroki Sądu Najwyższego

z 20.02.1975r., II KR 355/74, publ. OSNKW 1975/9/84; z 22.01.1975r., I KR 197/74, publ. OSNKW 1975/5/58; z 5.09.1974r., II KR 114/74, publ. OSNKW 1975/2/28; z 22.02.1996r., II KRN 199/95, publ. PiPr. 1996/10/10; z 16.12.1974r., Rw 618/74, publ. OSNKW 1975/3-4/47). Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także

i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji – w zakresie dot. pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku – z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Skarżący tego toku rozumowania nie zdołał podważyć. Trudno się temu dziwić, jeżeli uwzględni się, że ponad 42 % apelacji dot. M. A. sprowadza się wyłącznie do relacji dot. treści zarzutu, wyroku oraz jego uzasadnienia. Także pozostała część wyводу zawiera relację z przebiegu śledztwa połączoną

z hipotezami i założeniami skarżącego. Przebija z nich niedopuszczalna na gruncie polskiego procesu karnego zasada „domniemania winy” i tłumaczenia wszelkich wątpliwości w opozycji do dyrektyw z art.5 § 2 kpk. Argumentacja ta stawia wszelkie poszlaki i dowody pod z góry przyjętą tezę o winie i sprawstwie tego oskarżonego. Jednocześnie marginalizuje lub wręcz pomija dowody przeciwnie. Niesporne było, że M. A. wynajmował garaż w celu prowadzenia działalności usługowej w pobliżu podobnego obiektu wynajmowanego przez jego brata. Okoliczność ta nie świadczy jednak o tym, że brał udział w procederze narkotykowym. Nie sposób nie zauważyć, że jest oceniany przez autora apelacji przez pryzmat P. A. (1). Fakt, że został zatrzymany w jego towarzystwie sytuacji tej nie zmienia. Oskarżony wskazał powód, dla którego znalazł się w tym miejscu i w tym czasie. Ocena tych wyjaśnień dokonana przez sąd meriti jest przekonywująca, w przeciwieństwie do polemicznych dywagacji oskarżyciela publicznego. Twierdzenia te znajdują logiczne potwierdzenie nie tylko w wyjaśnieniach P. A. (1) (słusznie traktowanych w sposób wstrzemięźliwy), ale przede wszystkim dowodach obiektywnych, np. w postaci wiadomości SMS, jakie M. A. przesłała jego żona N. A.. Trudno zakładać racjonalnie, że już przed zatrzymaniem (w dniu (...)godz. (...) i w dniu(...)godz. (...)) przewidywał, że tego rodzaju alibi będzie mu potrzebne w przyszłości w procesie karnym. Nadawca wiadomości przypominała w nich oskarżonemu o konieczności zabrania wiertarki, co w pełni współgra z linią obrony oskarżonego. Koreluje to z jego wyjaśnieniem przyczyn wizyty w garażu brata. Z kolei założenie autora apelacji, że przedmiotowa wiertarka była własnością M. A. nie jest poparta żadnym dowodem, a wynika wyłącznie z subiektywnego przeświadczenia prokuratora. Uwaga ta odnosi się także do domniemania, że została użyta P. A. (1) w celu przestępczego wykorzystania. Świadomość i zamiar oskarżonego w tym zakresie także jest w apelacji kwestią wiary a nie dowodów. Z tego też powodu nie sposób podzielić stanowiska na s.8 ww. środka odwoławczego co do tego, iż ocena Sądu Okręgowego sprzeczna jest z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. To że obaj bracia prowadząc działalność gospodarczą wielokrotnie korzystali z tych samych narzędzi nie świadczy jeszcze o słuszności zarzutów. Należy bowiem pamiętać, że nie są to przedmioty, które miałyby wyłącznie przestępcze przeznaczenie i zastosowanie i to dostrzegalne już na pierwszy rzut oka przez każdego postronnego obserwatora. Także lektura protokołu przeszukania wraz z zabezpieczonym materiałem przeczy odmiennym dywagacjom oskarżyciela na s.8 apelacji. Poziom komplikacji ww. urzędzeń jest przy tym bez większego znaczenia dla sprawy.

Przechodząc do meritum apelacji prokuratora w pozostałym zakresie (część A.II) należy zauważyć, iż zawarty w niej zarzut rzekomej rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym S. F. i P. A. (1) sprowadził się de facto do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej

w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.04.1996r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18.01.1996r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22.06.1995r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy

w Poznaniu w sposób dostatecznie wnikliwy rozważył na s.85-94, nieliczne istniejące okoliczności łagodzące (dot. S. F.) oraz szereg przesłanek wpływających na zaostrzenie represji karnej wobec obu oskarżonych.

Rozważając lakoniczne uzasadnienie tej części apelacji prokuratora w zakresie wskazanym powyżej (s.4-6), Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić zawartego w jej uzasadnieniu poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonych S. F. i P. A. (1) kar pozbawienia wolności (skarżący nie kwestionował ustaleń faktycznych, kar grzywny i środków karnych – s.4), w części w jakiej ostały się one

w zaskarżonym orzeczeniu. Dla wymiaru kary niewątpliwie istotny był stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych ww. Trafnie Sąd meriti podkreślał że jest to stopień wysoki. Pogląd prokuratora nie jest więc żadną nowością, albowiem ww. okoliczność została już uwzględniona w zaskarżonym orzeczeniu. Uważna lektura cyt. uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego dowodzi także, że w tym zakresie uwzględniono dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art.53 kk. Należy zatem odesłać skarżącego do treści ww. dokumentu na s.85. Nie można zgodzić się z poglądem apelującego, że wagi tych okoliczności sąd I instancji należycie nie uwzględnił. Bez znaczenia jest także akcentowanie kwestii działania w zorganizowanej grupie przestępczej przez ww. oskarżonych, albowiem w tym zakresie zaskarżony wyrok się nie ostał. Przypisane prawomocnie czyny (pkt 6, 7, 25 wyroku) nie zostały bowiem popełnione - także wg aktu oskarżenia - w warunkach art.65 § 1 kk. W przedmiotowym środku odwoławczym brak jest za to wskazania okoliczności, które zostałyby pominięte przy wymiarze kar wobec ww.

Nie sposób zatem uznać, że kary, o których mowa mogą rodzić poczucie bezkarności zarówno w odbiorze społecznym, jak i u samych oskarżonych. Faktu tego nie zmienia przywołana na s.6 apelacji kwestia nagminności tzw. przestępstw narkotykowych. Pomijając nawet, że skarżący nie podjął próby wykazania ww. okoliczności poprzez odesłanie np. do stosownych danych statystycznych, to nie można więc zgodzić się z poglądem apelującego, iż kary w postaci sformułowanej przez Sąd Okręgowy nie stanowią realnych dolegliwości. Kara uwzględniać musi bowiem dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 § 1 i 2 kk a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy należycie ustalił wymiar ww. kar na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych oraz stopnia ich zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmienne dywagacje skarżącego mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji. Prokurator nie podołał też obowiązkowi uzasadnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności. Z uwagi na treść wyroku Sądu Apelacyjnego zarzut ten wobec S. F. stał się na obecnym etapie sprawy bezprzedmiotowy, albowiem wyrok sądu I instancji w pkt 28 został uchylony. Z tego też powodu Sąd Apelacyjny zaliczył zresztą w pkt 1d wyroku z dnia 12.11.2020r. okres tymczasowego aresztowania na poczet kary wymierzonej ww. w pkt 25 zaskarżonego wyroku (orzeczenie to nie było z kolei kwestionowane przez obrońcę ww.). Z kolei orzeczenie o karze łącznej

w stosunku do P. A. (1) zawarte w pkt 10 uległo istotnemu przekształceniu. W wyniku apelacji obrońców ostały się bowiem kary jednostkowe orzeczone w pkt 6 i 7. Uzasadnienie tego zarzutu zawarte na s.6 apelacji sprowadza się li tylko do 5 linii ogólników, bez odniesienia do okoliczności, które winne być uwzględniane przy wymiarze kary łącznej a zostały pominięte. Sprowadza się wyłącznie do błędnego poglądu,

że wymierzona kara łączna nie uwzględnia dyrektyw wymiaru kary ale jednostkowej. Skarżący poprzestał w tym względzie de facto na wyrażeniu swoich subiektywnych oczekiwań co do wysokości kary łącznej.

Sądowi odwoławczemu nie przedstawiono więc niestety w apelacji argumentacji, do której mógłby się odnieść merytorycznie. Z uwagi na sygnalizowane powyżej rozstrzygnięcia kasatoryjne zaszła konieczność wymierzenia nowej kary łącznej oskarżonemu P. A. (1)

(z uwzględnieniem zasad z art.4 § 1 kk). Łącząc kary 6 miesięcy oraz 3 lat pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na względzie istniejące związki czasowe i przedmiotowe. Czyn przypisany w pkt 6 popełniony został w dniu (...)a ten przypisany w pkt 7 w okresie od (...)do (...)Zostały zatem popełnione w okresie ok. 9 miesięcy. Jednocześnie nie sposób było pominąć, że oba te przestępstwa dot. tzw. przestępczości narkotykowej. Sąd odwoławczy miał zatem możliwość wymierzenia kary łącznej w granicach od 3 lat do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Okoliczności, o których mowa powyżej uzasadniały więc zastosowanie zasady asperacji, polegającej na częściowym pochłonięciu kary łagodniejszej przez karę surowszą. Z tego też powodu wymierzono oskarżonemu nową karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Brak było podstaw do dalszego złagodzenia kary łącznej, w szczególności zastosowania

zasady całkowitej absorpcji. Jest to bowiem, co do zasady, rozwiązanie skrajne, które może być stosowane jedynie wyjątkowo. Takich szczególnych okoliczności w stosunku do oskarżonego nie sposób dopatrzeć się w realiach niniejszej sprawy. Na poczet tak skonstruowanej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania wskazany przez Sąd Okręgowy w pkt 11 zaskarżonego wyroku.

II.

Apelacje obrońców oskarżonych

W znacznym zakresie apelacje te okazały się zasadne. Zważywszy na fakt, że zarzuty apelacji dot. analogicznych zarzutów to sąd odwoławczy omówi je łącznie, rzecz jasna z uwzględnieniem istniejących różnic dot. sytuacji poszczególnych oskarżonych. Zgodnie z treścią art.436 kpk Sąd Apelacyjny ograniczył rozpoznanie ww. środków odwoławczych do poszczególnych uchybień, podniesionych przez strony, albowiem rozpoznanie w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania. Uwaga ta odnosi się rzecz jasna do tych części zaskarżonego wyroku, które podlegały uchyleniu (vide: pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia (...)).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów apelacji dot. udziału oskarżonych P. A. (1), S. F., A. L. (1), J. J. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej. Zostały one zawarte w środkach odwoławczych obrońców ww. Zarzut popełnienia występku z art.258 § 1 kk zawarty został w pkt III części wstępnej wyroku a następnie w pkt 3, 22, 30 i 37 części rozstrzygającej tego orzeczenia. Niestety zastrzeżenia generowane przez apelujących nie okazały się tylko polemiką z ustaleniami sądu I instancji. Wskazane uchybienia doprowadziły w konsekwencji do uchylenia zaskarżonego wyroku we wskazanej powyżej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przestępstwo z art.258 kk § 1 kk może być popełnione w zamiarze zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym. Sprawca musi mieć świadomość (i co najmniej godzić się z tym), że grupa, do której przynależy, ma na celu popełnianie przestępstw (vide: wyrok Sądu Najwyższego z (...), (...)). Nie wystarczy bynajmniej, że istnienia grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się domyślać (vide: wyrok Sądu Najwyższego

z (...), (...)). Zorganizowana grupa, o której mowa

w art.258 § 1 kk cechuje się pewną strukturą, uporządkowaniem, występowaniem określonych ról w ramach struktury, wspólnym planowaniem, zdobywaniem i przysposabianiem środków, poczuciem więzi i wspólnoty pomiędzy członkami grupy. Niejednokrotnie występuje w nich mechanizm dyscyplinowania członków oraz podziału zysków uzyskanych

z popełnionych w jej ramach przestępstw. Zorganizowana grupa jest zatem czymś dalece bardziej zaawansowanym niż współsprawstwo. Zawija się ona w celu popełnienia co najmniej jednego przestępstwa (vide: analogicznie w wyroku Sądu Najwyższego z (...),(...)). W orzecznictwie wyraża się utrwalony pogląd, że zorganizowana grupa nie musi mieć kierownictwa, wystarczy bowiem struktury poziome (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego w B. z (...),(...)). Nie ulega jednak wątpliwości, że zorganizowanie grupy wymaga pewnej formy kierownictwa czy koordynacji. W przeciwnym razie może zająć inna forma współuczestnictwa, np. współsprawstwo, w której sprawcy dobierają się ad hoc w celu popełnienia poszczególnych czynów (vide: analogicznie M. Bojarski [w:] System Prawa Karnego, t. 8, red. L. Gardocki, s. 774 i nast.). Tych niezbędnych elementów zorganizowanej grupy przestępczej Sąd Okręgowy nie wykazał w odpowiedni sposób w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Uwaga ta odnosi się do wyводу na s.68-69 ww. dokumentu. Sąd meriti przyjmuje, że oskarżeni posiadali ściśle określone zadania, jednakże te, które zostały ogólnikowo wskazane niczym się nie różnią od współdziałania przestępczego w formie określonej

w art.18 § 1 kk. Uzasadniając swoje stanowisko sąd ten popadł zresztą

w sprzeczność. Na s.68 uzasadnienia wskazał, że J. J. (1) uczestniczył w transakcjach narkotykowych grupy z wyłączeniem zdarzenia

z dnia (...), mimo iż ww. został za ten czyn skazany w pkt 31.1. Jest to niezrozumiałe choćby z tego powodu, że w tym samym czasie musiały przebywać nie tylko na miejscu przestępstwa w E. na terenie K. (...), ale i jednocześnie w KPP

w P., gdzie o (...)stawił się na dozór (vide: k.5446 – tom 39). Uzasadnienie w tym zakresie jest też o tyle nieprawdzie, że oskarżony ten nie uczestniczył nadto w zakupie narkotyków

w dniu (...) co wynika m.in. z tego, że w pkt 30 i 31 ten sam sąd przyjmuje, że oskarżony rozpoczął działalność w strukturze przedmiotowej grupy przestępczej dopiero od (...) Z kolei odnośnie A. L. (1) na s.70 uzasadnienia odnotowano, że „uczestniczył jedynie

w transakcji „(...)”, mimo że w pkt 38.2, 3, 4 przyjęto odmiennie,

że ww. uczestniczył także w transakcjach, które miały miejsce (...), (...). i od (...)do (...). Jedynie na marginesie sąd odwoławczy zwraca uwagę, że z opisu przyjętego w pkt 38.2 wynikać ma, że oskarżony działał m.in. sam ze sobą (s.27 wyroku), natomiast w pkt 38.3 przyjęto obok siebie dwie rozbieżne daty czynu („ a następnie w dniu (...) roku, a następnie w dniu 27 (...) roku”). Sąd Apelacyjny podzielił też wątpliwości co do sposobu podziału zysków czy też sposobu podejmowania decyzji w grupie. Zaskakujące jest, że już w akcie oskarżenia nie wskazano kto pełnił w niej kierowniczą rolę. Świadczy o tym także brak w kwalifikacji prawnej czynu któregośkolwiek z oskarżonych przepisu art.258 § 3 kk.

Nie wskazano go także w wyroku, poprzestając na sugestjach, że „ wiodącą rolę w grupie pełnił oskarżony S. F. ”. Stanowisko to nie zostało jednak uzasadnione. Brak w tym zakresie odniesień do konkretnych dowodów, które uzasadniały to założenie. W świetle tego ustalenia tym bardziej niezrozumiałe jest stanowisko, iż „ zadaniem Sądu nie wydało się zasadne, by konieczna była zmiana kwalifikacji prawnej, albowiem kwalifikacja z art.258 § 1 kk oddaje we właściwy sposób charakter działań podejmowanych przez oskarżonego F. w przestępczym procederze” (vide: s.69 uzasadnienia). Poglądu tego Sąd Okręgowy niestety nie wyjaśnił, nie sposób zatem skontrolować ww. tok rozumowania. Braki te winne zostać usunięte przy ponownym rozpoznaniu sprawy, z uwzględnieniem wskazanych powyżej okoliczności i przesłanek. Należy pamiętać, że dopuszczalne jest także przyjęcie tzw. „kolektywnego kierownictwa” grupy, jednakże należy precyzyjnie wyodrębnić ten ośrodek decyzyjny i sposób podejmowania decyzji wiążących całość struktury przestępczej. Oczywistym jest, że pogląd taki również wymaga odpowiedniego uzasadnienia i przede wszystkim oparcia w materiale dowodowym. Nie przesądzając jakiegokolwiek rozstrzygnięcia w przyszłości sąd odwoławczy pragnie też przypomnieć o ograniczeniach wynikających z treści art.443 kpk. Uwaga ta odnosi się nie tylko do kwalifikacji prawnej ale i ustaleń faktycznych przyjmowanych w wyroku.

Należy zwrócić uwagę, że czyn opisany w pkt IV.1-4 części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt 4.1-4, 23.1-4, 31.1-3, 38.1-4 miał zostać popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Fakt uchylecia orzeczenia dot. skazania za czyn z art.258 § 1 kk powodował

w istocie, że nie mogły ostać się także ww. orzeczenia, które także zawierały ustalenia działania ww. oskarżonych w warunkach art.65 § 1 kk. Niestety za uchyleciem ww. rozstrzygnięć przemawiały także wady oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, które były podnoszone we wskazanych na wstępie apelacjach obrońców. Ustalając stan faktyczny Sąd Okręgowy przyjął, że w transakcji z dnia (...) na terenie H. uczestniczył

z oskarżonymi S. K.. Twierdzenia tego ostatniego stały się podstawą skazania oskarżonych. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jednak, że ww. w tym czasie miał jednak znajdować się na terenie P. (1) a nie K. (...). Świadczą o tym zapisy dot. logowania telefonu komórkowego, którego miał być użytkownikiem (vide: k.7-9 załącznika nr 6). Sytuacja ta powtórzyła się w dniu (...) (vide: k.9-12 załącznika nr 6). W obu tych wypadkach telefon ww. przemieszczał się wraz z jego użytkownikiem po terenie P. (1) i nie przekraczał granic. Kwestia ta nie została w żaden sposób omówiona przez Sąd Okręgowy, który wyjaśnił jedynie, w sposób przekonywujący, kwestię braku logowań telefonów oskarżonych na terenie N.i H. (vide: np. s.22-23 uzasadnienia). Okoliczność ta – uprawdopodobniająca lub wykluczająca obecność podczas istotnych dla sprawy transakcji jest niewątpliwie bardzo istotna w punktu widzenia weryfikacji twierdzeń S. K.. Wątpliwości budzą także ustalenia odnośnie transakcji, co do której zarzut sformułowany został w pkt IV.3. W zdarzeniach tych uczestniczyć miał m.in. A. L. (1), który zgodnie z wersją przyjętą przez sąd meriti w dniu (...) miał odebrać wraz z P. A. (1) przemycone narkotyki na terenie P..

W materiale dowodowym znajduje się jednak przelew, który A. L. (1) tego samego dnia dokonał osobiście o godzinie (...) w (...) im. (...) w G. (vide: k.3610 – tom 18). Do dowodu tego Sąd Okręgowy nie ustosunkował się w sposób należyty, poprzestając jedynie de facto na przywołaniu ww. okoliczności przy relacjonowaniu wyjaśnień ww. oskarżonego (vide: s.33 uzasadnienia). Nie próbował też wyjaśnić czy było realne spotkanie z udziałem oskarżonego

na terenie P. ok. godziny (...) (vide: k.944 – tom 5). Odległość pomiędzy G. a P. to ok. 250 km. Podróż samochodem na tej trasie zajmuje zazwyczaj ok 3,5 godziny. Kolejne zastrzeżenia co do prawidłowości ustaleń faktycznych dot. zdarzeń mających mieć miejsce od (...) do (...)Narkotyki przemycone do P. (1) przez S. D. (1) miały następnie zostać odebrane przez oskarżonych P. A. (1) i A. L. (1) na terenie P.. Ustalenia dot. ww. okoliczności na s.6 przedmiotowego uzasadnienia są niezwykle lakoniczne

i pomijają kolejną ważną okoliczność, a mianowicie czas w jakim miało nastąpić spotkanie ww. oskarżonych z kierowcą TIRa. Jest to o tyle istotne,

że P. A. (1) i A. L. (1) byli tego dnia objęci obserwacją przez funkcjonariuszy policji, którzy o godz.(...)przystąpili do tzw. realizacji. Z kolei S. D. (1) twierdził, że przedmiotowe narkotyki przekazał oskarżonym pomiędzy godz.(...)a (...)(vide: k.947 – tom 5). Pozostaje to zresztą

w sprzeczności z uznanymi akurat za wiarygodne fragmentami wyjaśnień oskarżonego P. A. (1). Ta część uzasadnienia zaskarżonego wyroku (vide: s.22) nie koreluje więc z ustaleniami faktycznymi na s.6. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy zatem wyjaśnić czy byłoby to możliwe mimo czynności operacyjnych wobec oskarżonych, a jeżeli tak to gdzie miało to miejsce. Sąd Apelacyjny wyraża też nadzieję, że sporządzając wyrok

i ewentualnie jego uzasadnienie, sąd I instancji uniknie sprzeczności, które zawarte są w wyroku z dnia 8.05.2018r. co do udziału np. oskarżonych

A. L. i J. J. w poszczególnych zdarzeniach. Sygnalizowano je już powyżej przy omawianiu działania ww. w zorganizowanej grupie przestępczej.

Uzasadnienie Sądu Okręgowego w zakresie czynów opisanych

w pkt XII części wstępnej oraz w pkt 9 i 40 części rozstrzygającej przedmiotowego orzeczenia także nie jest na tyle przekonywujące by móc odeprzeć zarzuty obrońcy oskarżonych P. A. (1) i A. L. (1). Sąd ten przyjął, że ww. w dniu (...). zakupili środek odurzający w postaci 7.000 g marihuany na terenie H.. Następnie przekazali go S. D. (1), który miał przewieźć go do P. (1). W dniu (...). ten ostatni miał z kolei przekazać przemycony narkotyk oskarżonym na terenie P.. Także i w tym wypadku sąd I instancji nie ustosunkował się de facto do twierdzeń A. L. (1), że w okresie od (...)do (...). przebywał z chorą żoną w szpitalu w T.. O ile potwierdzenie tych wyjaśnień zawarte w zeznaniach A. L. (3)

(żony oskarżonego – vide: k.5182-5183 – tom 31), czy też P. K.

(szwagra oskarżonego – vide: k.5113 - tom 31) mogłyby budzić wątpliwości co do ich wiarygodności z uwagi na związki ww. z A. L. (1) (Sąd Okręgowy nie próbował ich weryfikować w sposób wskazywany na s.3 apelacji ww.) to dowody obiektywne w postaci dokumentacji szpitalnej na k.3609

(tom 18), czy też logowania telefonu oskarżonego (vide: k.80-83 załącznika nr 2) takich obaw nie budzą. O ile pierwszy z nich ma walor wyłącznie poszlaki jedynie uprawdopodobniającej twierdzenia oskarżonego to drugi trudno bagatelizować w taki sposób jak uczynił to Sąd Okręgowy. Z dokumentacji tej wynika, że telefon oskarżonego logował się na terenie T. od godz. 6:56

w dniu (...). do godz. (...).w dniu (...).Dopiero tego ostatniego dnia, od godziny(...)logował się na terenie P.. Podważa ta wyjaśnienia S. D. (1) i oparte na nich ustalenia sądu meriti, że A. L. (1) miał w dniu (...). zakupić narkotyki na terenie H. a następnie przekazać je ww. na parkingu w pobliżu A. – E.. Pomiędzy tą ostatnią miejscowością a T. jest ok. 964 km, które samochód osobowy pokonuje w ok. 9,5 godziny. Niestety Sąd Okręgowy nie wyjaśnił jaki wpływ na wiarygodność S. D. (1) mają ww. dowody z dokumentów, tym bardziej, że w żaden sposób ich nie zdyskwalifikował. Waloru tego nie ma bynajmniej uzasadnienie na s.58, albowiem dot. odmiennej sytuacji od tych, którą są tam ujęte. Wyjaśnienia ww. oskarżonego winny być – jak każdego pomawiającego – traktowane ze szczególną ostrożnością Wynika to z szeregu okoliczności nie zawsze nawet wynikających ze złej woli takich osób. Jest to wynikiem upływu czasu

i naturalnego procesu zapominania, powtarzalności pewnych zdarzeń, itp. Sąd Okręgowy miał tego dowód choćby zestawiając ww. wyjaśnienia np.

z zeznaniami świadków K. T., czy też M. i M. S. (vide: s.50-51 uzasadnienia). Uchybienia wskazane powyżej winny zatem zostać usunięte przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Nie ostało się także zaskarżone orzeczenie w pkt XI części wstępnej i pkt 33 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku dot. oskarżonego J. J. (1). Nastąpiło to z dwóch powodów. Po pierwsze także i ten czyn miał zostać popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Uchylenie orzeczenia dot. przestępstwa z art.258 § 1 kk niejako

automatycznie przenosiło się na te, w których przyjęto działanie w warunkach art.65 § 1 kk. Po drugie, już w trakcie postępowania odwoławczego możliwe było uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przesłuchanie uczestnika – wg zeznań S. K. - zdarzenia objętego tym zarzutem. W. J. zaprzeczył jednak twierdzeniom ww. świadka by widział mieszanie narkotyków, czy miał wiedzę na temat udziału J. J. (1)

w procedurze obrotu narkotykami. Wskazał także, że Prokurator umorzył nawet prawomocnie w dniu (...). prowadzone przeciw niemu śledztwo w sprawie o sygn. (...), wobec stwierdzenia iż brak jest danych uzasadniających fakt popełnienia czynu zabronionego (vide: k.629-631 ww. akt). Stawiany w nim zarzut także oparty był na tożsamych zeznaniach S. K.. Jest to kolejny element podważający wiarygodność ww. źródła dowodowego, po tych wskazanych powyżej przy omawianiu zarzutów stawianych w pkt IV zaskarżonego wyroku. Już przy jego omawianiu wykazano, że w tej chwili definitywne rozstrzygnięcie ww. kwestii nie jest możliwe, z uwagi na istniejące braki w zakresie oceny dowodów poczynionej przez Sąd Okręgowy. Wobec ubóstwa materiału dowodowego w tym zakresie, przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji winien zatem rozważyć możliwość konfrontacji S. K. i W. J.. Działanie to daje szansę na rozstrzygnięcie wątpliwości, co do wiarygodności pomówienia ze strony S. K..

Z kolei apelacja obrońcy oskarżonego J. C. zasadna była wyłącznie w części, tzn. co do czynu ciągłego objętego pkt VIII części wstępnej i pkt 13 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Jest to wynik braku konsekwencji Sądu Okręgowego w prowadzeniu postępowania dowodowego. W jego trakcie oskarżony i jego obrońca podnosili szereg wątpliwości

w zakresie trasy jaką J. C. miał pokonać ciągnikiem siodłowym wraz z naczepą w istotnym dla sprawy okresie od (...) do (...)

Już we wniosku dowodowym z dnia (...) (vide: k.3336-3338 – tom 17) obrońca oskarżonego wnosił o przeprowadzenie dowodów dot. m.in. danych lokalizacyjnych (...) istotnego dla sprawy samochodu oraz wysokości naczepy dołączonej do niego. Informacje te są istotne dla rozstrzygnięcia, albowiem mogą pozwolić na weryfikację linii obrony przyjętej przez oskarżonego.

Na etapie postępowania przed sądem I instancji ustalono, że ww. samochód o nr rej. (...) wyposażony był w system (...), umożliwiający jego lokalizację m.in. przez pracodawcę oskarżonego, czy też spedytora.

Sąd Okręgowy przesłuchał na ww. okoliczność nie tylko samego oskarżonego, ale i G. D. (vide: k.5181-5182 – tom 31) oraz W. B. (vide: k.4228-4229 – tom 27), właściciela firmy (...), do której pojazd ten należał. Ten ostatni zobowiązał się nadesłać niezbędne dane (...), jednakże z zobowiązania tego ostatecznie nie wywiązał się. Mimo prowadzonej w tym zakresie korespondencji kwestia ta umknęła najwyraźniej sądowi, który nałożonego zobowiązania, mimo wniosku obrońcy, nie wyegzekwował (vide: k.4555, 4875). Całkowicie pominięto z kolei drugą z ww. kwestii, dot. wysokości istotnej dla sprawy naczepy ciągnika siodłowego. Nawet mimo zeznań świadka G. D., które uznane zostały przez sąd I instancji za wiarygodne (vide: s.50), nie podjęto jednak żadnych działań weryfikujących twierdzenia, że ponadwymiarowość naczepy uniemożliwiała ponoć przejazd trasą przyjętą w ślad za aktem oskarżenia (dot. tuneli, które miały być zlokalizowane na trasie z R. przez R. do H.). Braki te spowodowały konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku we wskazanej części. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy okoliczności te winne być jednoznacznie wyjaśnione. Z kolei przywoływane w uzasadnieniu apelacji osobowe źródła dowodowe miały w tej sytuacji charakter wtórny. De facto dopiero potwierdzenie we wskazany sposób tras jakie pokonywał tempore criminis J. C. sprawi, że będą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia tej części sprawy. Uwaga ta odnosi się rzecz jasna do M. K. (1), J. K. (2), P. P. (2), czy A. K. w zakresie wskazywanym przez apelującego. Aktualnie w tej części zarzuty apelacji także podlegały cyt. na wstępie regulacji z art.436 kpk. Uwaga ta rzecz jasna odnosi się także do zarzutu ewentualnego dot. pkt 14 zaskarżonego wyroku. Orzeczenie co do przypadku równowartości, o której mowa w art.45 § 1 kk ma bowiem charakter akcesoryjny w stosunku do tego z pkt 13 i z tego też powodu podzielił jego losy. Wobec uchylecia pkt 13 nie było też możliwości pozostawienia w obrocie prawnym orzeczenia o karze łącznej. W konsekwencji uchylono więc także orzeczenie z pkt 15.

Wskazane powyżej rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego wywołały skutek nie tylko wobec J. C. ale także i S. F.. Temu ostatniemu zarzucono bowiem w pkt VI części wstępnej i w pkt 26 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku działanie wspólnie i w porozumieniu

z J. C. odnośnie wydarzeń z (...) Oczywiście jest, że wobec wykazanej powyżej konieczności uchYLENIA wyroku w stosunku do jednego ze współsprawców wyrok co do tego zdarzenia nie może ostać się jedynie w części. Zastrzeżenia, które doprowadziły do kasatoryjnego orzeczenia są bowiem wspólne. W zakresie ww. czynu zarzuty apelacji obrońcy S. F. podlegały także zasadom z art.436 kpk w sposób analogiczny jak wyjaśniono powyżej.

Odmienne należy oceniać zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego J. C. nakierowane na orzeczenie zawarte w pkt VII części wstępnej

i w pkt 12 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Rację ma niewątpliwie obrońca, że oskarżony S. D. (1) bezpośrednio po złożeniu mu istotnej dla sprawy propozycji przez J. C. nie zgodził się na przemyt narkotyków. Uczynił to dopiero w wyniku rozmowy z kolejnym oskarżonym. Nie budziło wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że działanie oskarżonego J. C. nie wywołało skutku. W doktrynie podnosi się (vide: Wróbel W. (red.), Zoll A. (red.), Barczak-Oplustil A., Bielski M., Bogdan G., Cwiąkalski Z., Dąbrowska-Kardas M., Górowski W., Iwański M., Jakubowski M., Jodłowski J., Kardas P., Majewski J., Małecki M., Plich A., Pyrcak-Górowska M., Raglewski J., Szewczyk M., Tarapata S. Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art.18 teza 8, publ. WK, 2016), że **znamiona podżegania i pomocnictwa przesądzają, że dla ich dokonania nie jest wystarczające samo zrealizowanie przez podżegacza lub pomocnika określonego zachowania, lecz konieczne jest wywołanie przez te zachowania określonego rezultatu, odrywającego się od samych czynności nakłaniania lub ułatwiania**. Tym rezultatem jest w przypadku podżegania zjawisko ze sfery psychiki w postaci zamiaru lub decyzji podjęcia

i wykonania określonego zachowania (czynu zabronionego), zaś w przypadku pomocnictwa zmiana sytuacyjna, konsekwencją której jest powstanie lub utrzymywanie się okoliczności, w których wykonanie czynu zabronionego przez inną osobę jest łatwiejsze, niż gdyby pomocnik nie zrealizował swojego zamiaru (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia (...), (...); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...),(...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...),(...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...), (...)). Trafnie podkreśla się w orzecznictwie,

że „podżeganie, mając charakter przestępstwa skutkowego, przybiera postać stadialną dokonania jedynie wówczas, gdy w psychice nakłanianego powstanie zamiar (chęć, wola, decyzja) zrealizowania czynu zabronionego postulowanego przez nakłaniającego. W przypadku **gdy podjęte przez nakłaniającego działania z jego perspektywy są nieefektywne, gdyż w ich rezultacie nie dochodzi do wzbudzenia w nakłanianym zamiaru popełnienia przestępstwa, podżegacz ponosi odpowiedzialność za usiłowanie**, gdyż jego czyn nie wszedł w stadium dokonania” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w L. z dnia (...),(...)). Analogiczne stanowisko zajęł także Sąd Apelacyjny w K.w uzasadnieniu wyroku z dnia (...) ((...)). Sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę pogląd ten w pełni podziela i akceptuje. Z tego też powodu za chybione uznał stanowisko obrońcy o braku możliwości skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn. Nie uzasadnia go bynajmniej wywód na s.11 apelacji. Uwaga ta odnosi się przede wszystkim do interpretacji art.22 kk. Jak wykazano powyżej pozostają ona w rażącej sprzeczności z utrwalonym orzecznictwem, które przywołano powyżej. Paragraf 1 ww. przepisu nijak ma się do sytuacji faktycznej w niniejszej sprawie, albowiem nie sposób mówić by w wyniku zachowania J. C. S. D. (1) usiłował dokonać przestępstwo. Mając na uwadze ww. okoliczności zaszła jedynie konieczność zmiany opisu tego czynu i jego kwalifikacji prawnej. Uwzględniono zatem

(vide: pkt 1b wyroku z dnia 12.11.2020r.), że oskarżony usiłował nakłaniać S. D. (1) do opisanego w pkt 12 zaskarżonego wyroku czynu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął. Z tego też powodu przyjął przepis art.13 § 1 kk w zw. z art.18 § 2 kk w zw. z art.55 ust.1 upn jako podstawę skazania a przepis art.14 § 1 kk w zw. z art.19 § 1 kk w zw. z art.55 ust.1 upn jako podstawę wymierzonej mu kary. Wymiar kary ustalony przez Sąd Okręgowy jest niewątpliwie adekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, prawidłowo spełniając dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 kk. Z tego też powodu nie znalazł podstaw do zastosowania fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, czy też odstąpienia od jej wymierzenia. Mając na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonego (vide: k.7577), o której mowa na s.86 uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy uznał, że przy zastosowaniu art.69 § 1 i 2 kk, art.70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk istnieje jeszcze możliwość sformułowania wobec ww. pozytywnej prognozy na przyszłość, tzn. że mimo niewykonania kary ponownie przestępstwa nie popełni. Z tego też powodu Sąd Apelacyjny warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej w pkt 12 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności na okres 3

lat próby. Okres ten, w połączeniu z dozorem kuratora sądowego (art.73 § 1 kk), pozwoli na odpowiednią reakcję na wypadek gdyby oskarżony nadużył okazanego mu zaufania.

Zarzut apelacji dot. rzekomo błędnych ustaleń faktycznych okazał się bezzasadny w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu A. L. (1) w pkt XIII i XIV części wstępnej oraz w pkt 41 i 42 części rozstrzygającego zaskarżonego wyroku. Nie sposób nie zauważyć, iż jest on wyjątkowo lakoniczny. Uwaga ta jest tym bardziej aktualna w zakresie jego uzasadnienia, które sprowadza się li tylko do jednego ogólnikowego zdania na s.6 apelacji. Skarżący wywodził w nim, że „...Sąd Okręgowy błędnie przyjął również, że narkotyki i prekursor (...), których posiadanie przypisano oskarżonemu L. znalezione w jego miejscu zamieszkania, podczas gdy w rzeczywistości środki te znaleziono na sąsiedniej nieruchomości należącej do miasta...”. Pomijając fakt, że na poparcie swojego twierdzenia skarżący nie przywołał żadnego dowodu to nie sposób nie zauważyć,

że sprawstwo obu ww. przestępstw nie jest bynajmniej uzależnione od prawa własności nieruchomości, na której sprawca przechowuje istotne dla sprawy substancje. Ubóstwo argumentacji obrońcy nie może dziwić, jeżeli uwzględni się, że skazując oskarżonego sąd meriti miał na względzie nie tylko protokoły przeszukania z dnia (...)(vide: k.963-964a – tom 5), czy też opinię chemiczną ale przede wszystkim ekspertyzę biologiczną na k.2252. Wynika z niej jednoznacznie, że na zabezpieczonych przedmiotach zawierających istotne dla sprawy substancje ujawniono materiał biologiczny pochodzący od oskarżonego A. L. (1). Z tego też powodu Sąd Apelacyjny w pełni podzielił wywody zawarte na s.80-83 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Z uwagi na sygnalizowane powyżej rozstrzygnięcia kasatoryjne dot. pkt 37, 38, 40 zaskarżonego wyroku zaszła konieczność wymierzenia nowej kary łącznej oskarżonemu A. L. (1) obejmującego pkt 41 i 42 tegoż orzeczenia. Łącząc dwie kary po 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na względzie istniejące związki czasowe i przedmiotowe. Oba przypisane w pkt 41 i 42 czyny popełnione zostały w dniu (...). Jednocześnie nie sposób było pominąć, że oba te przestępstwa dot. tzw. przestępczości narkotykowej. Sąd odwoławczy miał zatem możliwość wymierzenia kary łącznej w granicach od 1 roku i 6 miesięcy do 3 lat pozbawienia wolności. Okoliczności, o których mowa powyżej uzasadniały więc zastosowanie zasady asperacji, polegającej na szerokim pochłonięciu jednej kary przez drugą. Z tego też powodu wymierzono oskarżonemu nową karę łączną w wymiarze 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Brak było podstaw do dalszego złagodzenia kary łącznej, w szczególności zastosowania zasady całkowitej absorpcji. Jak już wspomniano przy rozpoznaniu apelacji prokuratora jest to bowiem, co do zasady, rozwiązanie skrajne, które może być stosowane jedynie wyjątkowo. Takich szczególnych okoliczności w stosunku do oskarżonego nie sposób dopatrzeć się w realiach niniejszej sprawy.

Na poczet tak skonstruowanej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania wskazany przez Sąd Okręgowy w pkt 44 zaskarżonego wyroku.

Bezzasadne (co do istoty) okazały się także zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego P. A. (1) w zakresie czynów przypisanych ww. w pkt IX i X części wstępnej oraz w pkt 6 i 7 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, przy czym wniesienie przedmiotowego środka odwoławczego umożliwiło Sądowi Apelacyjnemu niewielką korektę opisu czynu przypisanego w pkt 6. Skarżący podnosił w nich argumenty dot. błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia art.7 kpk w zw. z art.410 kpk. Powyżej, przy ocenie apelacji prokuratora, przedstawiono rozważania teoretyczne dot. pierwszych dwóch zarzutów. Rzecz jasna są one aktualne także i w tym miejscu, nie ma zatem powodów by je powielać i w tym miejscu. Odnosząc się z kolei do zawartego w pkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu naruszeń proceduralnych w postaci art.410 kpk to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazu przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestał jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet trudu i próby wykazania ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Takie działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środku odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania

z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego

z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz” pod. red. Z. Gostyńskiego wyd. ABC W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15). W świetle treści cyt. zarzutu wypada przypomnieć argumentację wyrażoną w orzecznictwie m.in. w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w W.z dnia (...). ((...)), że wskazany przez obrońcę przepis art.410 kpk nie nakłada na sąd obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów bez wyjątku, gdyż oceny wymagają tylko te, które według sądu miały znaczenie dla wydanego orzeczenia. Omówienie wybranych dowodów jest dopuszczalne, o ile mają one znaczenie dla wyrokowania. Nie stanowi naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Naruszenie treści przepisu art.410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Nie stanowi zaś naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Do tego ostatniego sprowadza się bowiem zarzut apelacji, o którym mowa powyżej. Oczywistym jest więc, że znalazł akceptacji sądu odwoławczego.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny wyjaśnień oskarżonego P. A. (1) i zeznań przesłuchanych świadków, ze szczególnym uwzględnieniem M. K. (1). Wywody te na s.20-24, 40-42 oraz 77-78 są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i wyczerpujące, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącego uszło i to, że twierdzenia ww. osób Sąd Okręgowy weryfikował ze odpowiednią ostrożnością, natomiast sugestie apelującego, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżący koncentrował swoją uwagę na ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznaniach M. K. (1) obciążających ww. swoimi zeznaniami, wywodząc w konkluzji, iż te ostatnie nie zasługują na wiarygodność, albowiem był on oskarżony w innym, równoległe prowadzonym postępowaniu karnym. Ten sposób argumentacji,

z oczywistych wprost powodów nie może być skuteczny, albowiem dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem są więc także wyjaśnienia współsprawców pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został spełniony a pogląd sądu I instancji w kwestii wiarygodności dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW 2004/11-12/107). Twierdzenia M. K. (1) składane w niniejszej sprawie oraz w innych postępowaniach na temat przedmiotowych zdarzeń objętych pkt 7 zaskarżonego wyroku nie były bynajmniej przez Sąd traktowane bezkrytycznie. Odmienne dywagacje apelującego na s.5 przedmiotowego środka odwoławczego nie wytrzymują więc krytyki. Oceniając te wyjaśnienia

i zeznania dot. P. A. (1) Sąd miał bowiem niewątpliwie na uwadze argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego

w Krakowie z dnia 7.10.1998r. II AKa 187/98 (vide: KZS 1998/11/37), iż : „...Kontrola dowodu z wyjaśnień współoskarżonego (w praktyce zwanych „pomówieniami”, niezbyt trafnie ze względu na analogię z jedną z form przestępczego zniesławienia), a zresztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu :

- czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi,

- czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,
- czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością...”.

Uwzględniając wskazane powyżej przesłanki Sąd dał – co do zasady – wiarę ww. twierdzeniom. Wątpliwości generowane przez obrońcę na s.4 apelacji nie są więc przekonywujące. Dowodził on, że M. K. (1) miał powód aby pomawiać P. A. (1). Fakt, że ww. miał także swoje źródła na terenie H. nie wyklucza przecież, że dokonywał zakupów od oskarżonego. Stanowisko to nie znajduje jednak uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy. Uwaga ta odnosi się również do zastrzeżeń obrońcy odnośnie wyjaśnienia sposobu pozyskiwania i zbywania narkotyków przez M. K. (1). Praktyka sądowa dowodzi, że w przestępczości narkotykowej niejednokrotnie dochodzi od zamiany ról pomiędzy osobami uczestniczącymi w obrocie tego rodzaju substancjami w zależności od zaistniałej sytuacji i potrzeb. Uwaga ta odnosi się także do kwestii zmienności cen i wzajemnych – często złożonych – rozliczeń z tego tytułu, w których trudno czasem doszukać się zasad logiki. Wielokrotnie w tego rodzaju sytuacjach uczestniczy szereg osób pośredniczących w procederze. Świadek M. K. (1) wyjaśniał przyczyny takiego stanu rzeczy w realiach niniejszego postępowania. Sytuacji tej nie zmieniają cyt. na s.5 apelacji fragmenty stanowiska oskarżonego P. A. (1) mieszające okoliczności podnoszone w różnych postępowaniach karnych. Uwaga ta odnosi się także do kwestii samochodu wypożyczanego przez oskarżonego. Sam fakt, że ubezpieczenie tego pojazdu obejmowało w swoim pakiecie nie tylko terytorium P. (1) nie świadczy jeszcze, że akurat w dniach (...).

i (...). oskarżony przebywał poza granicami kraju. Oczywiście jest, że sąd odwoławczy podobnie jaki sąd I instancji (vide: s.42) zdawał sobie sprawę z faktu, że ww. świadek nie jest idealnym źródłem dowodowym. W tym miejscu wypada więc powtórzyć za Sądem Apelacyjnym w K. (1)(vide: uzasadnienie wyroku z dnia (...), (...)), że jest oczywistym, iż w razie sprzeczności w zeznaniach (analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych

w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Świadek ten wyjaśnił przyczyny, dla których obawiał się wypowiadać na temat m.in. oskarżonego. Dowodził, że było to spowodowane groźbami kierowanymi wobec niego i konkubiny. Twierdzenia ww. korelują także z innymi uznanymi za wiarygodne dowodami, w szczególności znajdują potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego psychologa R. W., który wskazywał na reakcje obronne, które skutkowały niepamięcią (vide: k.6927 – tom 40). Za wiarygodnością twierdzeń M. K. (1) przemawia także fakt, że obciążając P. A. (1) obciążał przecież jednocześnie i siebie.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art.424 § 1 pkt 1 kpk, Sąd Okręgowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę, przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonywująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonemu winę i sprawstwo w zakresie zarzucanego mu czynu.

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zawarty w pkt 2 apelacji dot. przestępstwa z art.54 ust. 1 upn okazał się co do zasady chybiony. Jak wspomniano już powyżej jego podniesienie umożliwiło sądowi odwoławczemu niewielką

korektę opisu tego czynu. Trafnie bowiem obrońca w uzasadnieniu tej części apelacji wytknął brak precyzji, będącej powieleniem analogicznego zapisu aktu oskarżenia. Przepis art.54 ust. 1 upn przewiduje, że odpowiedzialności na tej podstawie podlega ten, kto wyrabia, posiada, przechowuje, zbywa lub nabywa przyrządy, **jeżeli z okoliczności wynika,**

że służą one lub są przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania, przetwarzania lub przerobu środków odurzających, substancji psychotropowych lub nowych substancji psychoaktywnych. W orzecznictwie za utrwalony uznać należy pogląd (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w K. (1)z dnia (...),(...)), zgodnie z którym **przyrządy**, o jakich mowa w cyt. przepisie, przy założeniu wykorzystywania ich do produkcji środka odurzającego w sposób prymitywny, metodą domową, **to takie urządzenia wykorzystywane w tym właśnie celu, mimo wielofunkcyjnego w swym założeniu ich przeznaczenia, które nie muszą nosić właściwości specjalistycznego ich przystosowania, jak różnorodnego rodzaju metalowe naczynia, skoro są one wystarczające dla efektywnego wyprodukowania wskazanego środka odurzającego.** Stanowisko to znajduje zresztą akceptację w doktrynie (vide: Mozgawa M.(red.), Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Michalska-Warias A., Nazar K., Wilk L. Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu. Komentarz, tezy 10 i 16 do art.54 WKP, 2017), gdzie także podnosi, się

że przyrząd taki musi mieć pewne fizyczne cechy sprawiające, że jego istnienie jest ukierunkowane na spełnienie określonej roli. Wydaje się zatem, że można uznać za przyrządy takie rzeczy, które po pierwsze, służą przede wszystkim do wskazanych w przepisie celów, po drugie, mają charakter urządzeń technicznych, nawet o niewielkim stopniu komplikacji. Nie oznacza to,

że znamiona omawianego czynu są zdekompletowane w sytuacji, kiedy dany przyrząd może służyć jeszcze do jakiegoś innego celu. Jeżeli bowiem dany przyrząd może służyć do kilku celów, ale z kontekstu sytuacyjnego wynika,

że jest przeznaczony przede wszystkim do celów wskazanych w przepisie, należy uznać go za przyrząd w rozumieniu przepisu. Słusznie autor apelacji na s.6 tego środka odwoławczego dostrzegł, że użyty przez sąd meriti zwrot „ miały służyć” jest nieprecyzyjny, zwłaszcza iż ustawodawca posługuje się

w tym kontekście sformułowaniami „służą” lub „są przeznaczone”. To, że przyrządy **służą**, oznacza, że są przez sprawcę w takim celu faktycznie wykorzystywane. To, że przyrządy **są przeznaczone** do danego celu, oznacza, że nie są one faktycznie do niego wykorzystywane w danej chwili, ale zostały w tym celu przygotowane i mogą być do niego wykorzystane. W realiach niniejszej sprawy i w świetle poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń nie można było przyjąć pierwszego z ww. sformułowań a wyłącznie drugie.

Tak należało też tłumaczyć niefortunny zwrot kwestionowany przez obrońcę. Z tego też powodu Sąd Apelacyjny w pkt 1a wyroku 12.11.2020r. dokonał korekty, o której wspomniano na wstępie. W tym zakresie Sąd Okręgowy prawidłowo odwołał się do przedmiotowej opinii biegłej, jak i okoliczności

w jakich nastąpiło zatrzymanie oskarżonego. Świadczą o rzeczywistym przeznaczeniu zabezpieczonych przedmiotów. Skarżący sam zresztą to de facto to przyznaje, znamienne nazywając zabezpieczone przedmioty „laboratorium”. Na marginesie znamię przyjęte wobec oskarżonego przez sąd odwoławczy nie wymaga przecież ujawnienia jakichkolwiek śladów uprzedniego wytwarzania, przetwarzania lub przerobu środków odurzających, substancji psychotropowych lub nowych substancji psychoaktywnych. Prawidłowo na s.77 uzasadnienia zaskarżonego wyroku zinterpretowano także znamię „posiadania”, o którym mowa w cyt. przepisie. Z kolei błędne jest założenie przyjęte przez skarżącego, że „... skoro bowiem P. A. (1) posiadał przyrządy służące do wytwarzania środków odurzających to bezcelowe było sprowadzanie takich środków z zagranicy...” (s.6 apelacji). Oczywiście jest bowiem, że jedno drugiego nie wyklucza. Dywagacje obrońcy w tym zakresie

z pewnością nie ekskulpują oskarżonego od tego czynu.

W przedmiotowej apelacji brak jest zarzutów dot. kar jednostkowych pozbawienia wolności (pkt 6 i 7 zaskarżonego wyroku)

i grzywny (pkt 7 ww. orzeczenia) oraz przepadku (pkt 8 ww. orzeczenia) za ww. przestępstwa a sąd odwoławczy nie znalazł jakichkolwiek podstaw by ingerować w tym zakresie z urzędu. Z kolei odnośnie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym (pkt 1e tiret 1 wyroku z

dnia 12.11.2020r.) Sąd Apelacyjny wypowiedział się już przy rozstrzygnięciu apelacji prokuratora. Tam też zawarto informację o zaliczeniu na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego.

III.

Zażalenie obrońcy oskarżonego S. D. (1)

Zażalenie to – rozpoznawane w trybie art.626 § 3 kpk – okazało się bezzasadne. Skarżący zarzucił w nim sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania art.632 pkt 2 kpk w zw. z § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez nieuwzględnienie wniosku w zakresie podwyższenia wynagrodzenia adwokackiego do 150 % stawki minimalnej. Z treści zażalenia wynika więc jednoznacznie, że skarżący nie kwestionuje sposobu wyliczenia należnego mu wynagrodzenia a wyłącznie pominięcie maksymalnego podwyższenia stawki jakie przewiduje rozporządzenie będące podstawą przedmiotowego orzeczenia. Zasadzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd winien wziąć pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. W sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty podwyższa się

o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania

o tych opłatach. Dyrektywy te zostały należycie uwzględnione przez Sąd Okręgowy w zakresie orzeczenia zawartego w pkt 46. Nie sposób bowiem pominąć, że sytuacja S. D. (1) w istotny sposób różniła się od pozostałych oskarżonych. Akta sprawy dowodzą, że była nieporównywalnie mniej złożona. Z tego też powodu nakład pracy obrońcy nie uzasadnia podniesienia wynagrodzenia powyżej stawki podstawowej. Nie można zatem dowodzić, że charakter tej sprawy uzasadnia odmienne podejście. Skarżący argumentów takich nie dostarczył także w swoim zażaleniu. Sam zaznaczył, że „zarzuty stawiane oskarżonemu S. D. (1) nie były liczne, a oskarżony częściowo przyznał się do nich”. Trudno w tej sytuacji zakwestionować stanowisko sądu meriti, że „sprawa karna oskarżonego D. miała co prawda długotrwały charakter, jednakże niezbędny nakład pracy adwokata ograniczył się jedynie do uczestnictwa w rozprawach”. Rozporządzenie nie przewiduje uzależnienia wysokości wynagrodzenia obrońcy od udzielanych substytucji, czy też długotrwałości poszczególnych terminów rozpraw. Z kolei sąd uwzględnił – czego skarżący nie kwestionował – liczbę kolejnych terminów rozprawy głównej, co skutkowało przecież uwzględnieniem dodatkowych 20 % stawki minimalnej za każdy taki termin.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art.437 § 1 i 2 kpk orzekł w sposób następujący :

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

a) w pkt 6 w zakresie dot. oskarżonego P. A. (1),

w ten sposób, że przyjął, iż przedmioty wskazane w pkt IX są przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

b) w pkt 12 w zakresie dot. oskarżonego J. C., w ten sposób,

że przyjął, że oskarżony usiłował nakłaniać S. D. (1) do opisanego czynu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niewywołanie u S. D. (1) zamiaru popełnienia tego przestępstwa, tj. uznał go za winnego przestępstwa z art.13 § 1 kk w zw. z art.18 § 2 kk w zw. z art.55 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a podstawę wymiaru kary jest przepis art.14 § 1 kk

w zw. z art.19 § 1 kk w zw. z art.55 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

c) na podstawie art.69 § 1 i 2 kk, art.70 § 1 pkt 1 kk, art.73 § 1 kk

w zw. z art.4 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 12 oskarżonemu J. C. warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby, oddając w tym czasie ww. pod dozór kuratora sądowego,

d) w pkt 29 zaliczył oskarżonemu S. F. na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 25 okres tymczasowego aresztowania od dnia (...) do (...), uznając ww. karę za wykonaną w całości,

e) uchylił orzeczenia o karach łącznych zawarte w pkt 10, 43
i w to miejsce :

- wobec oskarżonego P. A. (1) połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 6 oraz 7 i wymierzył mu nową karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania określony w pkt 11,
- wobec oskarżonego A. L. (1) połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 41 oraz 42 i wymierzył mu nową karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania określony w pkt 44,

f) w pkt 47 obniżył opłatę wymierzoną oskarżonemu S. F. do kwoty 120 zł; za obie instancje (odnosi się ona bowiem jedynie do przestępstwa przypisanego w pkt 25),

2. uchylił zaskarżony wyrok w pkt 3, 4, 5, 9, 13, 14, 15, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 oraz w zakresie dot. J. J. (1) w pkt 47 i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania,

3. w pozostałym zakresie (pkt 1, 2, 7, 8, 25, 41, 42, 45, 46) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok bez zmian.

O **kosztach postępowania odwoławczego** Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.634 kpk, art.627 kpk, art.633 kpk, art.636 § 1 kpk oraz art.8, art.9, art.1, art.2 ust.1 pkt 2, 3, 4, 5, art.3 ust.1, art.6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późn.zm.). Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki poniesione w II instancji w postaci ryczałtu za doręczenia i danych dot. karalności w 1/5 części (dodatkowo kosztami opinii z 19.07.2019r. obciążono wyłącznie P. A.) oraz opłata za obie instancje.

W zakresie wywołanym apelację prokuratora kosztami obciążono Skarb Państwa. Z tego też tytułu zasądzono następujące kwoty :

a) od P. A. (1) – 1.400 zł;

b) od J. C. – 1.180 zł;

c) od A. L. (1) – 1.300 zł;.

I. P. M. Ś. P. G.